

Luyện Tâm

Contents

Luyện Tâm	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	13
4. Chương 4	18
5. Chương 5	23
6. Chương 6	28
7. Chương 7	34
8. Chương 8	40
9. Chương 9	46
10. Chương 10	51

Luyện Tâm

Giới thiệu

Thể loại: Âm áp ngọt văn, bá đạo ôn nhu công, công sủng thụ, hiện đại, HEEditor: MộngThật sự không hiểu người đàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luyen-tam>

1. Chương 1

Đối với người làm việc mà nói thì ngày tốt nhất chính là ngày cuối tuần, mời bạn bè đến trên phố mua sắm, hoặc là cùng người yêu đến một nơi ngọt ngào hẹn hò, hoặc là ở nhà xem TV..... Vô luận là loại nào, tin tưởng cũng đều làm cho người vừa lòng.

Cuối tuần ở Đài Bắc, trên đường lớn phi thường náo nhiệt, thường xuyên có người qua lại không ngớt rộn ràng tấp nập, ánh mặt trời chiếu sáng trên mỗi khuôn mặt tươi cười vô cùng vui vẻ của mọi người. Với không khí nhộn nhịp, có một người đàn ông đi ngược lại lướt qua mọi người.

Người đàn ông trước mắt ngay cả sao kim điện ảnh và truyền hình cũng không có gương mặt tà mị bằng, thân cao 1m85 làm nổi lên tứ chi thon dài, mái tóc dài được cắt cao thấp không đều rối tung đặt ở sau ốt càng làm nổi bật cá tính cuồng ngạo của anh ta.

Vốn nên là hai tròng mắt sâu thăm mê người, lúc này lại không hề có tiêu cự, mày gắt gao nhíu lại như

đang suy tư về một sự tình trọng yếu nào đó. Nhưng sự thật là—— Anh thật sự là khôn muốn chết! Trừ phi có lý do trọng yếu, bằng không đối với người công tác từ buổi tối đến rạng sáng mà nói, ban ngày không thể nghỉ ngơi là thời gian ngủ tốt nhất.

Ai, Hạo Huân bắt đầu dĩ thử dài một hơi. Buổi sáng bị cú điện thoại của Lam Linh đánh thức, nếu đổi là người khác Hạo Huân khẳng định không nói hai lời, trực tiếp cúp điện thoại cộng thêm sẽ chính chết người gọi điện kia.

Nhưng, vấn đề chính là người gọi điện thoại đến là Lam Linh! Cô không phải là bạn gái, cũng không phải người yêu, lại càng không phải vợ, nhưng so với các quan hệ trên còn thân hơn—— Lam Linh là đại tỷ của anh! Không nên hiểu lầm, là chị nuôi, so với ruột thịt càng làm cho anh tôn kính.

Nghiêm khắc mà nói, Lam Linh xem như cứu anh một mạng. Nếu lúc ấy không gặp phải Lam Linh, thì Hạo Huân đã sớm đi gặp Diêm Vương đại gia. Chẳng qua, nói là gặp, còn không bằng nói anh có chết cũng nắm lấy người ta không buông.

Hồi tưởng lại lúc ấy, lời nói của Lam Linh cứ quanh quẩn bên tai, Hạo Huân kéo nhẹ khóe miệng, anh cho tới bây giờ không biết mình còn có một mặt trẻ con như vậy.

Anh thân là cô nhi, căn bản không có cơ hội cảm nhận được cái gì gọi là nhân tình. Mười lăm tuổi năm ấy, từ trong cô nhi viện khắc nghiệt trốn ra, lúc ấy trên người anh không có một đồng, anh chỉ phải đi làm tên móc túi để nuôi sống bản thân.

Cứ như vậy trôi qua ba năm, cho đến khi anh gia nhập hắc đạo. Đối với việc gia nhập hắc đạo, Hạo Huân cũng không có bao nhiêu cảm giác, dù sao cũng chỉ là thay đổi một loại phương thức sống mà thôi.

Dựa vào nắm đấm cùng tư duy linh hoạt, anh rất nhanh đã được xem là người tâm phúc nhất của đại ca, vốn tưởng rằng mình sẽ theo những ngày như vậy cả đời. Nhưng hơn hai năm sau, Hạo Huân đối với việc trừ bỏ đánh nhau cũng chỉ là đánh nhau, cảm thấy chán ngán.

Người nào cũng biết, tiến vào hắc đạo thì dễ dàng, nhưng muốn rời khỏi lại là chuyện khó hơn lên trời, nhất là đối với Hạo Huân mà nói. Trong lòng đại ca anh là người kế nhiệm, trong mắt đàn em thì ghen tị cùng hâm mộ, đối với nguyên lão thì là chỗ hăng ao ước, nói thực, khi đó Hạo Huân hoàn toàn có thể trở thành đại ca hắc đạo.

Nhưng, anh cảm thấy chán ngán, cuộc sống như vậy làm cho anh cảm thấy vô vị. Cho nên mặc kệ mọi người có phản ứng gì, Hạo Huân cũng quyết định rời khỏi, cho dù có chết, anh cũng cam nguyện.

Huống hồ là đối với người độc thân như anh mà nói, sống có gì vui, chết lại có gì phải sợ?!

Cho nên đối với yêu cầu của Vu đại ca đưa ra: nếu chịu nổi một quyền của tất cả các huynh đệ mà không chết, thì sẽ cho anh rời đi. Trong bang chúng có chừng trăm người, cho dù anh có đánh lại thì cũng quả bất địch chúng*, huống chi là đứng yên không động thủ để cho người đánh!

() Quả bất địch chúng: người ít không đánh lại đông*

Nghe thấy điều kiện này, Hạo Huân một chút ý kiến cũng không có. Nếu không chết, đó là mạng anh lớn, nếu chết, đó cũng là vận mệnh. Dù thế nào đi nữa, anh cũng không có gì đáng lưu luyến.

Giữ vững tín niệm như vậy, đối mặt với nắm đấm của mọi người, Hạo Huân kỳ tích còn sống. Cho dù toàn thân đều là máu, đau đến nỗi anh không nói ra lời, nhưng khi đi trên phố, một khắc kia, sâu trong đáy lòng nảy lên vui sướng, như thế nào cũng không lừa được người.

Đối với ánh mắt kinh sợ của mọi người, Hạo Huân tuyệt không để ý, ngược lại là giải thoát. Bởi vì sau này, anh tự do. Chính là sau ngay đó, bởi vì thể lực cạn kiệt, chống đỡ không nổi mà té xỉu.

Sau khi tỉnh lại thì thấy một cô gái ngồi ở bên giường bệnh, Hạo Huân quả thực ngỡ ngàng cả người, anh chưa từng nghĩ tới, sẽ có người không quen biết giơ tay ra giúp đỡ mình, chỉ nhìn một cách đơn thuần, toàn thân anh cao thấp vết máu cũng biết, anh nhất định không phải là công dân thiện lương gì.

Mà câu đầu tiên Lam Linh nói với anh, càng làm cho anh sững sờ không thể trả lời.

“Cậu đụng vào tôi”

“A..... Thật có lỗi” Trước lúc té xỉu Hạo Huân xác thực nhớ rõ bản thân đụng phải một người, thoáng nhìn góc áo của cô gái dính vết máu, anh không khỏi cảm thấy xấu hổ. Tuy rằng anh đã từng lăn lộn trong hắc đạo, khả năng có nghĩa là anh không hiểu lễ phép cơ bản.

“Cái kia....., là cô đã cứu tôi?” Nếu là như vậy, Hạo Huân thực sự nghĩ không ra nên lấy cái gì để báo đáp người ta, chỉ vì anh không thích thiếu nhân tình của người khác.

“Không phải” Lam Linh không hề giận, nhường mày, không đếm xỉa đến Hạo Huân nghi hoặc thẳng thắn nói: “Tôi căn bản không muốn cứu cậu, nhưng do cậu cứ nắm lấy áo tôi không buông”

Nghĩ đến lúc ấy, bị Hạo Huân bất tỉnh bắt lấy góc áo chết sống không buông, trong mắt Lam Linh không hề giận càng thêm rõ ràng.

“Thật có lỗi, tôi không nhớ rõ lắm.” Kiên trì lại xin lỗi, thoáng nhìn Lam Linh đứng dậy muốn rời đi, Hạo Huân không khỏi thốt ra, “Cái kia, bất kể nói như thế nào, cảm ơn. Mặt khác,.....”

Thoáng nhìn Hạo Huân ấp úng nửa ngày cũng không nói ra cái về sau như thế nào, trong mắt Lam Linh hiện lên tia không kiên nhẫn. “Chuyện gì? Nếu cậu không nói, tôi phải đi”

“Cái kia, trên người của tôi không có tiền,..... Cô có thể cho tôi mượn chút tiền được không, tôi cam đoan, tôi nhất định sẽ trả lại!” Nghe thấy Lam Linh phải đi, Hạo Huân cũng bất chấp ngượng ngùng nói thẳng.

Anh quyết định không làm tên móc túi, hiện tại anh đã có thể dựa vào sức lao động của bản thân kiếm tiền.

Thấy Lam Linh không nói một lời nhìn anh, Hạo Huân không khỏi tự chế giễu nở nụ cười. Phải rồi, cô cùng anh không thân cũng chẳng quen, đưa anh đến bệnh viện đã là tốt lắm rồi, hiện tại anh lại có tư cách gì mà cầu người ta cho mình vay tiền?

“Cái kia, cô xem như tôi chưa nói, cảm ơn cô đã cứu tôi.”

“Cậu bao nhiêu tuổi rồi?” Lam Linh trở lại bên giường bệnh, nhìn Hạo Huân hỏi.

“A? Ách, 20” Đối với vấn đề không đầu không đuôi của Lam Linh, Hạo Huân sững sốt, sau đó thành thật trả lời.

“Có đọc qua sách không?”

“Một chút” Lúc còn ở cô nhi viện có đọc qua một chút, nhưng cũng chỉ giới hạn trong việc nhận biết chữ mà thôi, sau khi trốn ra khỏi cô nhi viện thì chưa có lần nào tiếp xúc qua sách vở.

“Cậu trước kia làm gì?”

“.....” Lần này Hạo Huân không có mở miệng trả lời.

“Cậu không nói, để tôi nói, cậu 20 tuổi lại không đọc sách nhiều, huống hồ một thân toàn là máu đi ở trên đường, ngu ngốc cũng biết cậu là hỗn hắc đạo. Bất quá.....” Đánh giá cao thấp toàn thân Hạo Huân, Lam Linh tiếp tục nói, “Cậu mới vừa rời khỏi hắc đạo đi. Tiểu quý, mạng cậu thật đúng là lớn, xem ra cậu đã bị đánh rất thảm”

“Cô.....” Hạo Huân khiếp sợ nhìn về phía Lam Linh, người bình thường chắc là không thể đoán chuẩn xác như vậy? Nhất là, sau khi cô biết anh là người trong hắc đạo, nhưng trong mắt không có lộ ra một tia hèn mọn hay khinh miệt, điều này làm cho tâm Hạo Huân sớm lạnh như băng chảy qua một dòng nước ấm.

“Không cần nhìn tôi như vậy, bởi vì tôi là một tác gia*, mới có thể đoán chuẩn xác như vậy. Tiểu quý, cậu tên gì?”

() Tác gia: nhà văn*

“Hạo Huân” Nguyên lai là tác gia, Hạo Huân còn tưởng rằng Lam Linh là cảnh sát.

“Lam Linh, đây là tên tôi, cậu kêu tôi Linh tỷ là được rồi.”

“Linh tỷ?” Đối với cái cách xưng hô này, Hạo Huân nhất thời không kịp phản ứng.

“Tôi so với cậu lớn hơn, bắt quá tôi chưa từng nhận nuôi em trai, cậu là người thứ nhất hẳn cũng là người duy nhất.”

“Vì cái gì?” Nếu là như vậy, Linh Lam vì sao phải nhận anh làm em nuôi?

“Bởi vì cậu bị đánh, lại vừa lúc không có tiền, quan trọng hơn là, cậu hết thấy đều là zero.” Như vậy càng dễ huấn luyện.

“Có ý tứ gì?” Hạo Huân hoàn toàn không thể lý giải ý tứ trong lời nói của Lam Linh.

“Về sau cậu sẽ biết.” Nhìn ánh mắt khó hiểu của Hạo Huân, Lam Linh nở nụ cười, cười đến đầy thâm ý, cười đến Hạo Huân lông mao dựng đứng, trong đầu chuông báo vang lớn.

Trực giác nói cho anh biết: Lam Linh không phải là một người bình thường!

Mà sự thật chứng minh trực giác của Hạo Huân là đúng. Sau khi anh một bước ra khỏi bệnh viện, Lam Linh liền lái xe đón anh đi vào một căn nhà lớn thời cổ xưa, chỉ vào căn nhà, nói với anh: đây là nhà cậu.

Nhìn thấy bên trong phòng tập thể dục thiết bị hoàn hảo, bể bơi lớn, phòng võ thuật, Hạo Huân chỉ có thể dùng trợn mắt há hốc mồm để hình dung, căn nhà chỉ có thể trong TV mới nhìn thấy, bây giờ là nhà của anh?

“Linh tỷ, phòng tôi ở đâu?” Nghi ngờ nhìn bốn phía, Hạo Huân không thấy cái gọi là khách phòng, không khỏi hỏi.

“Xem ra cậu vẫn chưa rõ ý tứ của tôi. Ý tôi là: đây là chỗ ở sau này của cậu, mà cậu là chủ nhân của nơi này. Hiện tại đã hiểu chưa?”

“A? Ý chị là nói, tất cả mọi thứ nơi này đều là..... của tôi?” Thấy Lam Linh gật đầu, mắt Hạo Huân trừng càng lớn hơn, “Kia, Linh tỷ chị ngụ ở đâu?”

“Tôi tự nhiên là ngụ ở nhà mình. Hạo Huân, cậu không cần để ý, bởi vì cậu là em trai mà tôi tự mình nhận thức, cho nên tôi tự nhiên muốn đối tốt với cậu.”

“Ừm.....” Nghe thấy Lam Linh nói đương nhiên, chưa bao giờ được người khác thiết tình quan tâm qua, hốc mắt Hạo Huân không khỏi đỏ lên. Ai, dù sao vẫn là tiểu quý 20 tuổi a!

“Nhưng, bởi vì cậu là em trai của tôi, cho nên tôi yêu cầu cậu càng thêm nghiêm khắc, cậu tốt nhất nên

chuẩn bị tâm lý. Nghe cho kỹ, cho dù cậu có vất vả hay là mệt mỏi muốn chết, tôi cũng sẽ không nường tay với cậu.” Đối với huấn luyện sau này, Lam Linh tất yếu phải để cho Hạo Huân chuẩn bị tâm lý.

“Tôi đã biết, nhưng mà, Linh tử, chỉ rồi cuộc muốn tôi làm cái gì?” Tuy rằng kinh ngạc sự nghiêm túc trong mắt Lam Linh, Hạo Huân vẫn là không rõ Lam Linh rồi cuộc muốn làm cái gì.

“Đương nhiên là làm cho cậu trở thành một người lợi hại.”

“Nha”

Sau đó, Hạo Huân đã được Lam Linh an bài, nhận hàng loạt huấn luyện. Buổi sáng cô sẽ sắp xếp các lão sư nổi tiếng đến dạy học cho anh, nội dung hỗn tạp làm cho người ta hoa cả mắt, hơn nữa Lam Linh còn yêu cầu anh mỗi lần kiểm tra nhất định phải đạt chín phần mười trở lên, bằng không đợi anh chính là những hình phạt nghiêm khắc.

Buổi chiều còn lại, thì tiếp nhận rèn luyện của huấn luyện viên được mời tới, bất quá so với buổi sáng, Hạo Huân tình nguyện một ngày đều nhận huấn luyện buổi chiều. Chỉ vì, chương trình học buổi chiều là dạy anh cách đánh nhau như thế nào, không, phải nói là dạy anh võ thuật. Bất kể là Taekwondo, Judo, Không Thủ Đạo, kiếm thuật, quyền anh, mặc kệ anh có nguyện ý hay không đều phải học. Đương nhiên, cho dù mệt chết Hạo Huân cũng một trăm cam nguyện.

Nhưng so với những thứ đó, càng làm cho Hạo Huân bội phục chính là thân thủ của Lam Linh. Lần đầu tiên thấy thân thủ của Lam Linh là sau khi anh hoàn thành xong chương trình huấn luyện buổi chiều. Cũng từ nửa năm trước, đã biến Hạo Huân từ một cái tiểu tử mới rời khỏi hắc đạo trưởng thành thành một người đàn ông chân chính.

Hạo Huân vốn tưởng rằng sau khi anh học xong chương trình buổi chiều sẽ chấm dứt, không thể ngờ là sau đó Lam Linh tự mình dạy anh. So với Lam Linh, sự nghiêm khắc của các lão sư lúc trước có thể nói là gấp sư phụ.

Lam Linh cũng sẽ không bởi vì Hạo Huân là em trai của cô mà nường tay, tương phản tốc độ ra tay tấn công so với ai khác còn nhanh hơn, ngoan (độc, hung hãn), chuẩn. Điều này làm cho Hạo Huân trong một thời gian ngắn đều trong trạng thái bị vây đánh, mỗi ngày mặt mũi đều bầm dập, trên người không có một chỗ lành lặn.

Mà mỗi lần sau khi cùng Lam Linh đo sức, Hạo Huân đều chỉ có thể vô lực quỳ rạp trên mặt đất thở dốc, trái lại Lam Linh như trước khí định thần nhàn, đứng ở nơi đó lạnh lùng nói với anh.

“Cậu quá yếu”

Mỗi khi nghe thấy những lời này, Hạo Huân chỉ có thể âm thầm cắn răng. Bởi vì anh vô lực phản bác, so với Lam Linh, anh xác thực không chịu nổi một kích, chỉ có thể dùng yếu để hình dung.

2. Chương 2

Vì không muốn bị Lam Linh phê bình mình yếu, Hạo Huân đem thời gian ngủ của mình rút ngắn lại thành 4 tiếng. Anh không ngừng ở trong phòng thể thao rèn luyện thể lực của mình, mệt mỗi thì ở trong phòng võ thuật luyện tập, ban ngày thì cùng Lam Linh học tập, một lần một lần không ngừng luyện, cho đến khi tinh bì lực tẫn.

Cứ như vậy đi qua hai tháng, Hạo Huân mới giảm bớt trạng thái bị vây đánh, mà Lam Linh tự nhiên phát hiện Hạo Huân tiến bộ, ra tay so với trước kia nhanh hơn, ác hơn, càng chuẩn hơn.

Đồng dạng bị vây trong tình trạng bị đánh, nhưng Lam Linh lại nói.

“Cậu quá yếu, bất quá, Hạo Huân, sức chịu đựng của cậu đã được nâng cao.” *(bị đánh riết không nâng cao mới lạ TT^TT)*

Nghe Lam Linh nói vậy, Hạo Huân chỉ có thể dùng hai chữ vui mừng để hình dung. Mặc dù không có thay đổi được tình trạng bị đánh, nhưng Lam Linh ca ngợi anh so với bất cứ cái gì đều tốt hơn, đây là lần đầu tiên cô khẳng định chính mình.

Liếc mắt nhìn thấy tươi cười trên mặt Hạo Huân, Lam Linh không hề lưu tình tiếp tục nói.

“Nhưng mà, cậu tốt nhất có chuẩn bị, tôi nhưng là dựa theo trình độ của cậu mà khống chế lực đạo ra tay, lần sau khả năng cho cậu bị đánh bỏ đều không đứng dậy được.”

“Ha hã, em đã biết, Linh tỷ. Yên tâm đi, em không yếu đuối như vậy.” Hạo Huân cười trả lời Lam Linh. Mặc kệ về sau sẽ đối mặt với tình cảnh nào, anh đều sẽ không buông bỏ.

Tựa như lời Lam Linh nói, từ đó về sau cô ra tay so với trước kia càng hung hiểm hơn, mà Hạo Huân như trước bị đánh quỳ rạp trên mặt đất, bất quá cùng lúc trước bất đồng, thời gian Hạo Huân bị đánh ít đi.

Cứ như vậy đi qua một năm, Lam Linh để cho Hạo Huân nên học cái gì cũng đã học xong, mà Hạo Huân cũng đã có thể cùng Lam Linh đánh ngang tay. Đây là chỗ làm cho anh kiêu ngạo nhất, cũng là điều đáng giá làm cho Lam Linh vui mừng, dù sao Hạo Huân cũng là một tay cô huấn luyện ra.

Lúc sau, Lam Linh để cho Hạo Huân đem những gì mình học được ứng dụng vào trong thực tiễn. Cô yêu cầu Hạo Huân trong vòng một tháng kiếm đủ một trăm vạn, mà đó cũng là khảo nghiệm Lam Linh đối với cậu. Không đến một tháng, Hạo Huân đã đem đến một tờ chi phiếu một trăm vạn đưa đến trước mặt Lam Linh.

Đối với Hạo Huân như thế nào kiếm được một trăm vạn này, Lam Linh tuyệt không tò mò. Tương phản,

cô còn ngại thời gian quá dài, nhớ ngày đó cô chính là trong một tuần liền kiếm đủ một trăm vạn. Nhưng mà Lam Linh tự nhiên không có nói cho Hạo Huân, vì Hạo Huân đã hoàn thành cuộc khảo nghiệm của cô, cho nên cô đem Dạ Sắc cùng Âm Dạ U Lam ném cho cậu quản lý, còn bản thân thì làm lão bản trên danh nghĩa. Nếu không phải Hạo Huân kiên trì không chịu tiếp nhận Dạ Sắc cùng Âm Dạ U Lam, thì Lam Linh đã sớm nhường quyền cho hắn.

Dạ Sắc, là một nơi thanh sắc cao cấp, chuyên vì những kẻ có tiền cùng tầng lớp thượng lưu phục vụ. Ở Dạ Sắc, bất kể là yêu cầu hà khắc cỡ nào thì cũng đều được hoàn thành, chỉ cần người có tiền bỏ ra. Nhân viên làm việc bên trong không có ai không nghiêng nước nghiêng thành, cộng thêm những vũ giả trên sàn nhảy, đẹp đẽ cũng không đủ để hình dung. Vô luận người nhìn trúng người nào, người đều có thể dùng tiền chuộc nàng (hắn), chỉ cần người đưa ra giá thích hợp thì Dạ Sắc liền giao người. Quan trọng nhất là, Dạ Sắc giữ miệng vô cùng tốt, chẳng sợ người là một thương nhân được mọi người bàn tán hay là một nhà chính trị cơ mật cũng sẽ tuyệt đối không tiết lộ nửa phần, cho nên toàn bộ nhân sĩ thượng lưu cùng kẻ có tiền thường hay tụ tập ở nơi này.

Đồng dạng, Dạ Sắc cũng có quy định riêng của nó, trừ phi là người cấp bách kim nếu không rất khó tiến vào Dạ Sắc. Tới Dạ Sắc, mặc kệ người là ai đều phải tuân thủ quy định ở Dạ Sắc, nếu không sẽ bị đá ra khỏi Dạ Sắc.

So sánh với Dạ Sắc, Âm Dạ U Lam lại là một quán rượu, một quán bar thuần túy uống rượu.

Đối với việc Lam Linh kinh doanh một thanh sắc cao cấp cùng quán bar hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của Hạo Huân, nhưng Lam Linh trả lời lại làm cho anh á khẩu không nói được lời nào.

“Chúng nó kiếm tiền nhanh nhất.”

Đến tận bây giờ Hạo Huân mới biết đại tỷ của anh —— Lam Linh không thể đánh đồng cùng thường nhân mà phán đoán. Thử hỏi, một người một tuần có thể kiếm được một trăm vạn lại chạy đi làm bà chủ, đây là chuyện mà thường nhân làm sao?

Từ sau khi tiếp quản Dạ Sắc cùng Âm Dạ U Lam, Hạo Huân đem bản chất gian xảo của một thương nhân phát huy đến cực hạn. Hiện tại, nhìn anh từ bên ngoài, ai cũng sẽ không đoán được, anh thế nhưng chỉ có 23 tuổi! (*haiz, tội nghiệp, anh bị già trước tuổi a*)

Thời gian ba năm đã làm cho Hạo Huân hoàn toàn lột xác thành một người đàn ông thành thực vô luận tâm trí hay là bề ngoài. Phương pháp xử lý tình huống vô tình cùng cường ngạnh của anh tuyệt không thua gì Lam Linh. Mà đây cũng chính là nguyên nhân vì cái gì Lam Linh muốn đem Dạ Sắc cùng Âm Dạ U Lam ném cho Hạo Huân.

Dù là như thế, Hạo Huân vẫn như cũ kính trọng Lam Linh. Anh chưa từng quên Lam Linh cứu anh một mạng, dạy anh hết thảy, lại cho anh sự quan tâm giống như thân nhân.

.....

.....

Liếc mắt nhìn đồng hồ, Hạo Huân cước bộ nhanh hơn, hướng về quán coffee cách đó không xa, nhìn đến một góc kia quét qua một thân ảnh quen thuộc, anh nhanh chóng đi qua đến trước mặt cô.

Thấy Lam Linh sắc mặt không chút thay đổi, Hạo Huân mắt lại nhìn đồng hồ.

Anh sẽ không phải đến muộn đi? Nhưng thời gian hẹn còn đến năm phút đồng hồ nữa mới tới, cho nên anh không có đến muộn. Ngay tại khi Hạo Huân trái lo phải nghĩ thì Lam Linh mở miệng.

“Gần đây như thế nào?”

“Hoàn hảo, Linh tỷ, chị tìm em có chuyện gì?” Uống một ngụm cà phê

“Chị tính toán đem Dạ Sắc cùng Âm Dạ U Lam giao cho cậu”

“Phốc——” nghe thấy lời Lam Linh, Hạo Huân đem ngụm cà phê vừa uống vào miệng đều phun ra, cũng may Lam Linh phản ứng nhanh, nếu không.....

“Thật có lỗi, Linh tỷ. Ách, em chỉ là..... Rất kinh ngạc.” Đối với Lam Linh cứ nhiên nhắc lại chuyện cũ, Hạo Huân tất nhiên là kinh ngạc. Nhớ ngày đó anh thật vất vả mới làm cho Lam Linh đánh mất ý nghĩ kia, hiện tại.....

“Nếu thấy thật có lỗi thì đem Dạ Sắc cùng Âm Dạ U Lam tiếp quản đi.” Gọi phục vụ sinh đến lau sạch sẽ cái bàn, Lam Linh mới ngồi xuống.

“”

Sau khi khuyên can mãi mới làm cho Lam Linh đánh mất ý niệm trong đầu, Hạo Huân mới theo Lam Linh từ trong quán coffee bước ra. Đi qua chỗ rẽ ở đầu hẻm thì đột nhiên Lam Linh chuyển hướng đi về phía bên phải rồi dừng lại.

“Linh tỷ, chị muốn đi đâu?” Xe đậu ở bên trái nha

“Cậu không nghe thấy bên phải truyền đến tiếng gì sao?” Nhìn bên phải, cách đó không xa lắm có một đám người đang tụ tập, Lam Linh cũng không quay đầu lại nói.

“Vậy cùng chúng ta có quan hệ gì?” Hạo Huân nhớ rõ Lam Linh không thích xen vào việc của người khác. Mượn chính anh mà nói, lúc trước nếu khi anh té xỉu không nắm lấy góc áo Lam Linh, thì nhất định Lam Linh cũng sẽ không thèm nhìn anh một cái liền rời đi.

“Cậu cho là vừa rồi chị dễ dàng đáp ứng cậu như vậy? Còn không phải bởi vì cậu luôn miệng nói, thần kinh của chị cũng sắp suy nhược. Hiện tại không tìm người làm ít chuyện, chỉ sợ chị sẽ nhịn không được ra tay với cậu. Hạo Huân, cậu không hi vọng mình bị đánh đi?” Tuy rằng hai năm trước Hạo Huân cùng cô đánh ngang tay nhau, nhưng nếu Lam Linh thực sự nổi giận, thì Hạo Huân cũng tự biết, anh tuyệt đối không phải đối thủ của cô.

Nhưng ngoài ý muốn, Hạo Huân thật không ngờ là Lam Linh sợ dĩ đáp ứng anh không phải bởi vì bị anh thuyết phục, mà là.....chịu không nổi anh nói không ngừng.

“Ha ha, chúng ta đi nhanh đi” Hạo Huân cười gượng hai tiếng trực tiếp lướt qua Lam Linh hướng đám người đi đến. Khi đi qua người Lam Linh thì hàn khí mãnh liệt bắn ra làm cho anh lạnh cả sống lưng.

Ai, may mắn không phải anh đối mặt với lửa giận của Lam Linh. Đối với người xui xẻo sắp trở thành tường bia cho Lam Linh trút giận, Hạo Huân vạn phần cảm kích!

Lam Linh không cần phải hỏi cũng biết Hạo Huân đang suy nghĩ cái gì, chăm chú nhìn thân ảnh của cậu trốn chạy, Lam Linh lơ đãng tiếp tục đi tới.

Đẩy ra đám người bên cạnh, Hạo Huân nhìn rõ rốt cuộc chuyện gì xảy ra.

Chỉ thấy một đám thiếu niên ăn mặc lưu manh đang không ngừng đập phá đồ đạc, ở một bên ngồi trên ghế là một người đàn ông mập mạp nhớn nhớn nhìn tất cả mọi chuyện, phía sau gã còn đứng vài tên đàn em hình như là cấp dưới. Mà đứng ở trong một góc nhỏ là một cô gái, ôm song chưởng cúi thấp đầu không biết đang suy nghĩ cái gì.

Nghe tiếng ồn ào bàn tán chung quanh, Lam Linh cùng Hạo Huân cuối cùng cũng hiểu, đây là chuyện gì xảy ra.

Nguyên bản nơi này là một võ quán quyền anh, phụ trách dạy quyền anh là một người đàn ông thành thật, còn vợ của hắn thì phụ trách xử lý tài vụ*, trong nhà có một con trai và một con gái. Vốn những ngày như vậy coi như là khá tốt, nhưng mà người đàn bà kia lại ham mê đánh bạc, không chỉ thua sạch gia sản có được còn vay nặng lãi bọn xã hội đen.

() Tài vụ: những công việc quản lý hoặc kinh doanh tài sản, thu chi, bảo quản, tính toán tiền nong trong các cơ quan xí nghiệp*

Sự tình cho đến khi bọn xã hội đen tìm tới cửa đòi nợ mới bộc lộ ra, nhưng chuyện đã đến nước này, căn bản không có khoan nhượng. Cho nên buổi tối người đàn ông cùng đưa con trai phải đi đến công trường làm công, mà người đàn bà kia cùng đưa con gái đi chung quanh làm gia vụ (*đi làm mượn giúp những việc*

nội trợ, việc vặt trong nhà người khác).

Dù là như thế, tiền bọn họ kiếm được vẫn không đủ trả tiền lãi lúc trước mà người đàn bà kia thiếu. Mà tháng trước tại công trường người chồng gặp tai nạn ngoài ý muốn chết đi, này đối với bọn họ mà nói không thể nghi ngờ là họa vô đơn chí. Dường như còn chưa đủ thảm, bà vợ ở tuần trước cũng đã nhảy lầu tự tử. Chỉ để lại hai đứa nhỏ, đây đối với bọn nó mà nói, có thể là cả đời cũng không thể trả hết nợ.

Mà lần này bọn họ cho vay nặng lãi dường như biết bọn họ không có khả năng trả hết khoản nợ, cho nên mới tới cửa muốn bọn họ giao ra khế ước nhà đất, nghe nói còn muốn đem hai đứa nhỏ đem bán.

Hạo Huân đang nghi hoặc, đứa con trai kia như thế nào không xuất hiện, thì bên tai liền truyền đến một giọng nói.

“Tiểu Diệp!” Rất nhanh đẩy ra đám người đang bu lại, Hùng Bưu hướng cô gái ở góc nhỏ chạy tới. Cao thấp kiểm tra, sau phát hiện cũng không có bị thương tổn gì, tảng đá trong lòng Hùng Bưu mới thả xuống. Bất quá vẫn là lo lắng hỏi một lần.

“Tiểu Diệp, em không sao chứ?”

“Anh hai, em không sao” Nhìn thấy anh hai trở về, Hùng Tiểu Diệp mới ngẩng cái đầu vẫn thủy chung gục xuống, cười nói. Chỉ cần anh hai ở bên cạnh, cô cái gì cũng không sợ!

“Vậy là tốt rồi. Dừng tay, các người bọn khốn kiếp, muốn làm gì?” Đem Hùng Tiểu Diệp bảo hộ ở phía sau, Hùng Bưu mới quay đầu nhìn về phía đám người lưu manh kia.

“Đúng lúc, mọi người đều đã đến đông đủ. Hôm nay chúng mày tốt nhất đem giấy tờ khế đất giao ra, sau đó ngoan ngoãn đi theo chúng tao, bằng không đừng trách chúng tao không khách khí!” Sau khi từ trong miệng phun ra miếng trâu cau, người đàn ông ngồi ở trên ghế mở miệng nói.

“Các người nghĩ cũng đừng nghĩ, tôi tuyệt đối không giao cho các người!” Vô quán quyền anh này là tâm nguyện cả đời của ba hấn, nói như thế nào Hùng Bưu cũng sẽ không giao ra.

“Tao xem mày là rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, lão tử sẽ thành toàn mày! Các anh em, đánh nó cho tao!”

Ra lệnh một tiếng, tất cả bọn lưu manh trong phòng tụ tập lại trước mặt Hùng Bưu cùng Hùng Tiểu Diệp, nhất thời quyền cước đá tựa như mưa từ trên trời rơi xuống nên lên người Hùng Bưu cùng Hùng Tiểu Diệp.

Mà chung quanh cũng vang lên từng đợt ồn ào, nhưng lại không có người nào đi tới cứu.

Nhìn Hùng Bưu thủy chung ôm chặt Hùng Tiểu Diệp trong lòng, cho dù trên người quyền đầm cước đá đau đến nỗi làm cho cậu ta xiết chặt mi, cậu ta cũng không buông ra đứa em gái.

Một màn này không khỏi làm cho Hạo Huân hồi tưởng lại ba năm trước đây, cái đêm khi anh rời đi hắc đạo, mà lúc ấy trong mắt cũng cùng là chấp nhất và kiên quyết, nhưng anh cảm thấy mình không bằng Hùng Bưu. Cái loại liều lĩnh sáng rọi này làm cho anh không khỏi nhìn đến gần cả người.

Như là qua một thế kỷ, đám người kia tay đầm cước đá rớt cuộc ở trong một tiếng bạo hạ lệnh của người đàn ông dừng tay. Thông thả đi đến bên người hai anh em, người đàn ông như nắm chắc phần thắng nói.

“Như thế nào? Biết lợi hại chưa. Ngoan ngoan đi cùng lão tử, nếu không bọn mày tự gánh lấy hậu quả!”

“Hừ, người mơ tưởng!” Nhìn anh hai vì bảo hộ cô mà bị bọn họ đánh đến mặt mũi bầm dập, trên người lại không biết có bao nhiêu vết thương, Hùng Tiểu Diệp phần hận nhìn về phía người đàn ông, “Đám người cặn bã các người, là bại hoại xã hội, là tảng đá trong hầm cầu, là con chuột trong cống thúi, sinh con trai sẽ không có lỗi dứt biến thái, gay.....” Hùng Tiểu Diệp đem những tiếng mắng chửi người bình sinh mà cô biết, một chữ cũng không quên tất cả đều mắng một lần.

“Mày!” Người đàn ông không thể tưởng tượng được trải qua một trận giáo huấn, hai anh em này vẫn không chịu thỏa hiệp, mà con bé này lại còn cả gan ở trước mặt mọi người mắng gã khó nghe như vậy, người đàn ông tức giận, giơ tay lên hung hăng đánh xuống.

Tuy rằng sợ muốn chết, Hùng Tiểu Diệp vẫn cứ mở to đôi mắt đầy phần hận nhìn về phía người đàn ông. Lại bị một đạo thân ảnh chặn trước tầm mắt, chờ kịp phản ứng thì liền nhìn thấy Hùng Bưu bị đánh đến sắp ngất, khuôn mặt càng trở nên xanh tím, khóe miệng cũng chảy ra máu.

“Anh!”

“Ngô, anh..... Không có việc gì.” Lau đi vết máu nơi khóe miệng, Hùng Bưu ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông đứng trước mặt. Một đôi mắt trong sáng, hai tròng mắt trắng tấp nhìn chòng chọc vào người đàn ông, trong mắt kiên quyết cũng làm cho người đàn ông lặng đi một chút.

“Em gái tôi nói đúng, các người..... Mơ tưởng!” Suyễn khí thở ra một hơi, Hùng Bưu tiếp tục nói, “Dù cho tôi có chết, tôi cũng sẽ không giao cho các người, cũng sẽ không đi cùng bọn người!”

“Đúng vậy, cho dù chúng tôi có chết, chúng tôi cũng sẽ không giao cho các người, hơn nữa sẽ không cùng đi với bọn người!” Nắm chặt cánh tay anh hai, Hùng Tiểu Diệp thấy chết không sờn nói.

3. Chương 3

Ngay tại khi người đàn ông chuẩn bị phát biểu một phen ngôn luận thì lại bị một trận tiếng cười đánh gãy, mọi người nhất thời nhìn về phía cửa. Chỉ thấy một người đàn ông tà mị đứng trong đám đông, mà giờ khắc này không thể đành chỉ cười lớn.

“Mày cười cái gì?” Người đàn ông đứng phía sau kịp phản ứng bạo rống một tiếng.

“Tôi chỉ là cảm thấy buồn cười, đáng chết lại không chết, không nên chết lại phải chết. Người nói, điều này chẳng lẽ không đáng cười sao?” Nói xong, Hạo Huân lại là một trận cười to, hoàn hảo không để ý ánh mắt bốn phía.

“Mày nói chúng tao đáng chết?” Đối với một câu không đầu không đuôi của Hạo Huân, người đàn ông nghe xong một lúc lâu mới kịp phản ứng.

“Các người có đáng chết hay không cũng không phải là tôi định đoạt” Kia phải là Lam Linh mới có quyền, mà anh chỉ phụ trách xem cuộc vui.

“Dám trêu lão tử? Các anh em, lên cho tao!” Đối với lời nói của Hạo Huân, người đàn ông căn bản nghe không hiểu, chỉ có thể thẹn quá thành giận quát.

“Đợi một chút!” Mắt thấy mọi người trong phòng nhằm về phía mình, Hạo Huân đứng lúc hô.

“Hừ, sợ rồi sao. Mày ngoan ngoãn dập đầu nhận sai với lão tử, không chừng trong lòng lão tử vui sẽ tha cho mày” Nghe thấy Hạo Huân quát to, người đàn ông nghĩ lầm là hấn sợ.

“Tôi kêu các người đợi chính là nhắc nhở các người đừng tìm lộn người.” Chỉ vào Lam Linh, Hạo Huân nói, “Đây, vị tiểu thư này mới là người các người cần tìm. Đương nhiên, có bao nhiêu khí lực thì dùng bao nhiêu khí lực, ngàn vạn lần đừng có nường tay, quan trọng nhất là mọi người cùng nhau tiến lên.”

“Ha ha ha ha, tao xem mày thế nhưng là người hèn nhất muốn chúng tao đánh phụ nữ!” Người đàn ông không nghĩ tới Hạo Huân thế nhưng sợ đến mức muốn bôn hấn đánh một đứa con gái. Gặp người đàn ông mở miệng cười, tất cả thủ hạ cũng đều mở miệng cười theo, nhất thời tiếng cười vang vọng khắp nhà.

“Thế nhưng, cho dù là con gái, các người cũng đánh không lại” Không đếm xỉa đến bọn họ cười nhạo, Hạo Huân như trước hạo tâm tình nói.

“Cái gì?” Vừa nghe Hạo Huân nói, người đàn ông không khỏi tức giận đến gân xanh nổi lên.

“Hạo Huân, cậu nói chuyện quá nhiều.” Liếc mắt Hạo Huân, Lam Linh đi ra phía trước, thản nhiên nói, “Các người cùng lên đi, đỡ mắc công tôi phí sức lực.”

“Người! Các anh em, lên cho tao, để cho đứa con gái này nhìn thấy lợi hại của chúng ta!” Bị thái độ khinh miệt của Lam Linh chọc giận, người đàn ông kêu gào nói.

Chỉ thấy trong nhà tất cả mọi người đều nhắm về phía Lam Linh, mọi người ở đây không khỏi vì cô mà lo lắng, thì kỳ tích đã xảy ra.

Lam Linh rất nhanh vung quyền tấu người đầu tiên nhằm về phía cô, chỉ thấy gã nọ bị mạnh mẽ văng tới trên người một người đang vọt tới. Mọi người bị một màn này làm kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm, bọn họ nguyên tưởng rằng một đứa con gái nhu nhược tay trái gà không chặt nhất định không có nhiều bản lĩnh, không nghĩ tới chỉ cần một quyền liền đem người ta đánh hôn mê bất tỉnh. Nhất thời, tất cả mọi người yên lặng, chỉ trừ bỏ Hạo Huân.

“Đừng ngừng nha, mọi người tiếp tục lên”

Như là bị Hạo Huân nói bừng tỉnh, tất cả mọi người nhắm về phía Lam Linh. Sau đó lại lĩnh giáo sự lợi hại của cô, cũng không tự chủ được lui về phía sau, thậm chí có người quay sang tấn công Hạo Huân.

“Tôi nói, người tìm lộn người rồi” Nhắc lên góc áo một tên côn đồ tấn công mình, Hạo Huân không hờn giận nói, con người đen sâu thẳm lúc này âm trầm vô cùng.

“Tao.....” Bị sự âm độc trong mắt Hạo Huân hù sợ, tên côn đồ sợ tới mức nói không đầy đủ một câu. Má ối, người đàn ông này còn khủng bố hơn đứa con gái kia!

“Cút” Giống như ném một con rối, Hạo Huân đem tên côn đồ ném qua một bên, anh tiếp tục đi đến góc nhà.

“Cậu không sao chứ?” Đi đến trước người Hùng Bư, Hạo Huân quan tâm hỏi, cũng không thềm liếc mắt một cái nhìn Hùng Tiểu Diệp. Sau khi thấy rõ tổn thương trên mặt của cậu, trong con ngươi đen hiện lên một tia không hờn giận. *(hú hú, biết đau lòng rồi hen ~)*

“Tôi..... Cẩn thận!” Muốn nói tôi không sao, Hùng Bư lại thấy có người đang chuẩn bị hướng Hạo Huân đánh xuống thì vội vàng ra tiếng hét lên, hai tay cũng đồng thời đẩy Hạo Huân ra.

Đối với Hùng Bư một thân đầy tổn thương mà vẫn muốn bảo hộ anh, trong lòng Hạo Huân hiện lên một tia cảm giác khác thường. Rất nhanh ôm cậu, sau đó chuyển qua một vòng, Hạo Huân không hề lưu tình đá vào bụng người đánh lén phía sau. Thấy tên kia nằm trên mặt đất ôm bụng sắc mặt tái nhợt, Hạo Huân một chút cảm giác đều không có.

“Cậu không sao chứ?” Thấy người trong lòng ngực một bộ dáng như gặp quỷ, Hạo Huân mày không khỏi nhíu lại. Sẽ không phải là bị thương đi?

“Không..... Không có việc gì.” Lặng lẽ lắc đầu, Hùng Bư ngơ ngác nói.

Vừa rồi nghe thấy Hạo Huân kêu đám người đánh Lam Linh, nói thực, đáy lòng Hùng Bưư còn có điểm khinh thường anh ta. Cho dù một người đàn ông có hèn nhát thế nào, cũng không nên để người khác đánh một cô gái. Nhưng mà sau khi nhìn thấy thân thủ của Lam Linh, cậu ngây ngẩn cả người.

Hùng Bưư không nghĩ tới cô gái kia so với tất cả mọi người mà cậu gặp qua còn lợi hại hơn, hơn thế khi nhìn thấy Hạo Huân một cước là có thể đem tên côn đồ kia đá ngã không đứng dậy nổi thì nội tâm khiếp sợ không thể hình dung.

“Anh của cô làm sao vậy?” Thấy Hùng Bưư như trước bộ dạng không có phản ứng, Hạo Huân mày không khỏi càng nhíu càng chặt hơn, không thể không hướng Hùng Tiểu Diệp bên cạnh hỏi.

“Không có việc gì, nhất định là bị hù sợ.” Liếc mắt nhìn Hùng Bưư, Hùng Tiểu Diệp vây quanh Hạo Huân tỉ mỉ đánh giá một phen, như là vừa lòng gật gật đầu, cuối cùng còn nói “Không tồi, không tồi.”

“Bị hù sợ?” Không thể nào đâu? Mới vừa rồi bị đám người kia đánh thành như vậy cũng chưa bị hù đến, bây giờ lại bị hù sợ? Chẳng lẽ là di chứng? Càng nghĩ càng thấy có khả năng, Hạo Huân mày nhíu lại càng chặt.

“Đúng vậy. Vừa rồi anh kêu những người đó đi đánh cái chị gái kia, em cùng anh hai đã nghĩ: người đàn ông này như thế nào vô dụng như vậy? Bản thân sợ hãi còn chưa tính, thế nhưng kêu những người đó đi đánh một cô gái! Nhưng mà lúc sau nhìn thấy thân thủ của chị gái kia, chúng em đều giật mình, không nghĩ tới chị ấy lợi hại như vậy! Trách không được anh kêu những người đó đánh chị ấy. Hơn hết, sau khi nhìn thấy anh thế nhưng một cước liền thu phục tên lưu manh kia, chúng em đã nghĩ nguyên lai anh cũng rất lợi hại! Chẳng qua, đầu óc của em so ra tiếp thu nhanh hơn anh hai cho nên mới có thể kịp thời lấy lại tinh thần, chỉ có anh của em phản ứng trì hoãn nên hiện tại còn chưa có tiêu hóa hết đi.”

Liếc mắt nhìn anh hai trong lòng Hạo Huân vẫn còn đang ngẩn người, Hùng Tiểu Diệp bất đắc dĩ nhún vai. Hình như là nghĩ tới điều gì đó, lại rất nhanh chóng chỉ vào Hạo Huân nói.

“Em nói cho anh biết, cho dù anh của em có trì hoãn như thế nào, cũng không cho phép anh ghét bỏ! Nếu anh dám chọc anh hai em thương tâm, em tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh!”

“Ghét bỏ? Thương tâm?” Đối với những lời Hùng Tiểu Diệp nói, Hạo Huân càng nghe càng hồ đồ.

“Hừ, đừng cho là em không biết. Từ khi anh vừa tiến đến, anh từ đầu tới đuôi đều nhìn vào anh hai, còn quan tâm hỏi anh có có việc gì hay không, hiện tại lại ôm anh của em không buông. Anh nói, anh không phải coi trọng anh của em thì còn là gì?”

Mấy năm nay cô đọc sách đam mê cũng không phải vô ích, ở khi anh hai trì hoãn của cô không có con gái nào theo, thì sau đó Hùng Tiểu Diệp liền hi vọng một ngày nào đó đột nhiên xuất hiện một đại suất ca coi trọng anh, như vậy cô cũng có thể yên tâm giao anh hai ra. Mà hiện tại Hạo Huân chính là người được chọn!

Không thể không nói Hạo Huân bị lời nói của Hùng Tiểu Diệp làm cho ngậy ngẩn cả người, anh đối với Hùng Bưư có chút cảm giác khác thường, nhưng mà..... Bản thân cũng không để ý lắm, làm sao một người bàn quan như cô lại nhất thanh nhị sở? Liếc mắt nhìn Hùng Bưư trong lòng còn chưa hoàn hồn. Có lẽ cũng như lời Hùng Tiểu Diệp nói, anh coi trọng anh của cô.

“Anh của cô là người đồng tính luyến?” Đối với thái độ của Hùng Tiểu Diệp, Hạo Huân nở nụ cười, cười đến đầy thâm ý, cười đến Hùng Tiểu Diệp không khỏi lui về phía sau từng bước.

“Mới không phải! Anh của em từ nhỏ đến lớn một lần luyến ái cũng chưa từng nói qua, chớ nói chi là cùng con gái kết giao, ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng bị mất, còn thời gian đâu mà nói chuyện yêu đương a! Vì trả nợ, anh của em suốt ngày suốt đêm liều mạng làm công kiếm tiền..... Thôi, dù sao anh nhất định phải đối xử tốt với anh hai! Có nghe thấy không?”

Mấy năm nay bọn họ đều cố gắng làm công trả nợ, mà anh hai vì muốn giảm bớt gánh nặng gia đình nên tạm nghỉ học để cho cô đọc sách, còn mình thì cả ngày cả đêm nơi nơi làm công kiếm tiền. Vừa nghĩ tới sự vất vả của Hùng Bưư Hùng Tiểu Diệp không khỏi đỏ vành mắt, nhưng cô cắn chặt môi dưới cố gắng không để cho mình khóc lên, lớn tiếng cảnh cáo Hạo Huân.

Nhìn Hùng Tiểu Diệp cảm xúc kích động, một bộ dáng kìm nén không khóc, Hạo Huân không thể nói rõ là cảm giác gì. Nghe thấy cô nói Hùng Bưư vì trả nợ mà ngay cả thời gian nghỉ ngơi đều không có, trong lòng dâng lên nồng đậm đau lòng cùng thương tiếc.

Hạo Huân không ý thức được, lực đạo ôm lấy thắt lưng Hùng Bưư tự giác tăng thêm, qua hồi lâu anh mới lên tiếng.

“Anh sẽ đối tốt với cậu ấy, các em thiếu bọn họ bao nhiêu tiền?”

“Năm trăm vạn” Năm trăm vạn đối với một thường dân gia đình bậc trung mà nói con số này quả không nhỏ, huống chi còn bị bọn họ vây khốn, quả thực là con số rất lớn.

“Anh gọi là Hạo Huân, em gọi anh là anh Hạo là được rồi, em cùng anh của em tên gọi là gì?” Năm trăm vạn đối với hai anh em họ mà nói thật là số tiền rất lớn, nhưng đối với Hạo Huân mà nói nó chỉ là một con số nhỏ như hạt mè (-_-|||) (*chảnh thấy ớn*)

“Em gọi là Hùng Tiểu Diệp, anh của em kêu là Hùng Bưư” Thấy Hạo Huân sau khi nghe thấy năm trăm vạn, ánh mắt cũng không nháy một cái, Hùng Tiểu Diệp liền biết Hạo Huân khẳng định rất có tiền.

“Anh của em khi nào thì mới có phản ứng?” Như thế nào bọn họ đàm luận lâu như vậy còn chưa có phản ứng, sẽ không phải thực tổn thương tới chỗ nào chứ?

“Nga, kia còn không đơn giản!” Hùng Tiểu Diệp đi đến trước mặt Hùng Bưư, không chờ Hạo Huân phản ứng, liền ghé sát lỗ tai Hùng Bưư lớn tiếng thét lên, “Anh hai, hồi hồn lại!”

“Ngô, đau quá! Tiểu Diệp, em làm gì mà hét vào tai anh như thế, rất đau nha!” Xoa xoa cái lỗ tai đau đớn, Hùng Bư bắt mẫn lẫm bầm nói. Một giây sau, lại cảm thấy được có một bàn tay to ôn nhu bao trùm trên tay hắn, giúp hắn xoa xoa cái lỗ tai, sưng sờ, Hùng Bư nhìn về phía chủ nhân của bàn tay kia.

“Anh.....”

“Còn đau không?” Thấy Hùng Bư bị hét đến cái lỗ tai đỏ bừng, Hạo Huân không khỏi nở nụ cười. Nhưng mà lần tới, anh sẽ không để cho Hùng Tiểu Diệp lại dùng phương pháp này gọi cậu ấy, anh sẽ dùng phương thức ôn nhu hơn. *(phương thức gì thế? *chớp chớp* *cười gian*)*

“Ách, hoàn hảo, cái kia cảm ơn, tôi tự mình xoa là được rồi.” Chưa bao giờ bị người khác đụng chạm qua như vậy, sắc mặt không khỏi ửng hồng, ngay cả cái lỗ tai cũng đỏ. Bất quá cho dù hắn có đỏ thế nào đại khái cũng nhìn không ra, hai má bị đánh đến một xanh một tím làm gì còn nhìn ra được nhan sắc.

“Đừng khách khí, Tôi giúp cậu nhu thì tốt rồi” Siết chặt người trong lòng muốn đẩy anh ra, Hạo Huân cười đến không cho người cự tuyệt nói.

Cứ như vậy, ở trong thái độ không cho cự tuyệt của Hạo Huân, Hùng Bư lẳng lẳng dán ở trong lòng ngực của Hạo Huân, mặc cho anh ta xoa cái lỗ tai của mình. Hoàn toàn không nhìn đến Hùng Tiểu Diệp đang ở một bên cười trộm, thẳng đến có một thanh âm lãnh đạm truyền vào trong lỗ tai.

“Hạo Huân, cậu còn muốn ôm cậu ta tới khi nào?” Đã sớm giải quyết cái bọn gọi là xã hội đen, Lam Linh ở một bên nhìn cả buổi diễn, lo lắng sự tình còn không có giải quyết, không mở miệng không được.

“Thả..... Buông!” Sau khi nghe Lam Linh nói, nhìn thấy chính mình đang ở trong lòng một người đàn ông, máu toàn thân Hùng Bư không kìm nén được dồn lên trên mặt. Tái đẩy ra Hạo Huân nhưng lòng ngực giống như tường đồng đẩy mãi không ra, Hùng Bư không thể không mở miệng nói.

Đối với Lam Linh chế nhạo, Hạo Huân đến một cảm giác đều không có, ba năm nay da mặt của anh đã sớm luyện được dày như tường thành. Nhưng thoáng nhìn thiên hạ trong lòng cái lỗ tai đỏ bừng, không thể không bỏ ra, anh cũng không muốn người còn chưa đuổi tới, Hùng Bư liền xấu hổ mà chết.

“Linh tỷ, sự tình đã giải quyết?” Ngắm nhìn bốn phía, thấy người nằm đầy trên đất, Hạo Huân tùy ý hỏi.

“Còn thiếu chi phiếu năm trăm vạn của cậu” Tuy rằng trận này đánh thật sự rất chán, nhưng..... Liếc mắt nhìn Hùng Bư, Lam Linh không khỏi nở nụ cười. Không thể tưởng tượng được Hạo Huân thế nhưng sẽ thích một người như thế, thật sự là ngoài dự đoán của mọi người.

Rất nhanh xé xuống tờ chi phiếu sau đó ký tên, Hạo Huân đi tới trước mặt người đàn ông, mặt không chút thay đổi nói.

“Mang theo người của bọn bây cút đi, về sau vĩnh viễn đừng bao giờ xuất hiện trước mặt bọn họ.”

“Hừ, coi..... Coi như các người gặp may mắn, chúng ta đi” Người đàn ông bị tiếng rống lạnh như băng của Hạo Huân làm cho ứa mồ hôi lạnh, cầm lấy chi phiếu bất chấp thể diện vội vàng chạy đi.

4. Chương 4

“Bọn họ, cậu định chuẩn bị làm như thế nào?” Bọn họ tự nhiên là chỉ Hùng Bưư cùng Hùng Tiểu Diệp, Lam Linh cũng không thèm nhìn tới Hạo Huân hỏi.

“Trước tới nhà của em đi.” Nhìn bốn phía gia cụ đều bị phá hủy, nơi này người nhất định không thể ở. Hạo Huân tính toán trước đón bọn họ về nhà mình....., như vậy vừa lúc thuận tiện để anh theo đuổi Hùng Bưư.

Còn về nhà Lam Linh, anh nghĩ cũng không dám nghĩ, ba năm đã đầy đủ để cho Hạo Huân hiểu biết Lam Linh là cỡ nào chán ghét người khác ở nhà của cô lúc ẩn lúc hiện, cho dù là anh trừ phi là có chuyện gì tất yếu, bằng không anh tuyệt đối sẽ không đi đến nhà Lam Linh. Cũng không phải nói nhà Lam Linh có cái gì kinh khủng, chủ yếu là Lam Linh không thích người khác quấy rầy mình.

“Kia đi thôi” Lam Linh đang muốn xoay người rời đi, lại bị một đạo thanh âm mà dừng bước.

“Đợi một chút, cái kia, vừa rồi tờ chi phiếu kia là như thế nào? Hai người sao lại vô duyên vô cớ đưa cho bọn chúng? Chẳng lẽ hai người cũng thiếu tiền bọn họ?” Nhưng khi nhìn thấy quần áo mặc trên người bọn họ lại cảm thấy không giống lắm, Hùng Bưư không khỏi nghi ngờ.

“Cậu không nói với cậu ấy?” Thấy Hùng Bưư phản ứng, chân mày Lam Linh không khỏi nhíu lại.

“Ha ha, em có nói với Tiểu Diệp” Hạo Huân xấu hổ cười gượng hai tiếng, vừa rồi Hùng Bưư vẫn sững sờ, anh nói như thế nào được?

“Tiểu Diệp, anh ta nói với em cái gì?” Nghe thấy Hạo Huân nói, Hùng Bưư vội vàng hướng đưa em gái Hùng Tiểu Diệp của mình hỏi.

“Nga, chính là chuyện anh Hạo giúp chúng ta trả tiền a.” Mà vừa rồi, Hùng Bưư không phải thấy Hạo Huân cầm chi phiếu đưa cho những người đó sao?

“Cái gì? Giúp chúng ta trả tiền? Đây làm sao có thể, là chúng ta thiếu tiền dám người kia, cũng không phải bọn họ thiếu tiền bọn chúng! Không được, anh phải đem tờ chi phiếu kia lấy lại, em trước tiên coi chừng bọn họ, anh sẽ nhanh chóng trở về!” Không để cho Hùng Tiểu Diệp có cơ hội phản bác, Hùng Bưư bỏ chạy ra hướng cửa.

“Anh!” Mắt thấy Hùng Bưư sắp chạy ra khỏi cửa, Hùng Tiểu Diệp vội vàng kêu gọi lại. Lúc này nhìn thấy Hạo Huân kéo anh ấy trở về, không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Nếu để cho Hùng Bưư cứ như vậy chạy đi lấy

chi phiếu về, ảnh không bị bọn họ đánh chết mới là lạ!

“Anh làm gì? Mau thả tôi ra! Tôi muốn đem tờ chi phiếu lấy lại trả cho anh, tuy rằng tôi đọc sách ít, nhưng đạo lý ‘vô công bất thụ lộc’ tôi còn biết! Anh mau thả tôi ra!” Thuở nhỏ ba cậu có dạy không thể vô duyên vô cớ nhận ân huệ của người khác, phải hiểu được tri ân đồ báo. Vừa nghĩ tới Hạo Huân có thể mạo hiểm tán gia bại sản thay cậu trả năm trăm vạn kia, trong lòng Hùng Bưư lại gấp đến độ không biết phải như thế nào cho phải.

“Cậu đừng vội, hãy nghe tôi nói, số tiền kia là tôi tự nguyện thay cậu trả, cậu không cần phải chạy đi lấy lại.” Hạo Huân gắt gao đem Hùng Bưư ôm vào trong lòng, chỉ sợ vừa buông tay, cậu ấy lại muốn chạy đi kiếm bọn người kia đòi lại tờ chi phiếu. Anh không muốn để cho cậu ấy bị đánh chút nào.

“Đúng a, anh hai, anh hãy nghe anh Hạo nói đi, anh ấy không cần anh chạy đi lấy lại tờ chi phiếu đó, huống hồ em cũng không hi vọng anh bị bọn họ vây đánh.” Hùng Tiểu Diệp cũng vội vàng nói.

“Tiểu Diệp, làm sao em có thể nói lời như thế! Ba ở mọi lúc thường xuyên dạy chúng ta có ơn phải lo báo đáp, hơn nữa năm trăm vạn kia cũng không phải là con số nhỏ, nếu anh ta bởi vì vậy mà tán gia bại sản, em bảo anh buổi tối như thế nào ngủ được!” Nghe Hùng Tiểu Diệp nói, Hùng Bưư không khỏi tức giận nói. Lại không biết rằng, do cậu nói vậy mới làm cho ba người ở đây buổi tối ngủ không yên.

Hùng Tiểu Diệp là bởi vì sức tưởng tượng phong phú của Hùng Bưư mà cảm thấy bất đắc dĩ, Lam Linh còn là triệt triệt để để cười to ra tiếng, mà Hạo Huân thì dở khóc dở cười.

“Hạo Huân, chị chưa bao giờ biết năm trăm vạn sẽ làm cho cậu nghèo đến tán gia bại sản a” Liếc mắt nhìn Hạo Huân, Lam Linh chế nhạo nói.

“Linh tỷ, đừng nói là chị, ngay cả em cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới, em sẽ nghèo như vậy.” Đối với sức tưởng tượng phong phú của Hùng Bưư, Hạo Huân vô lực thở dài một hơi.

“Anh xem, anh cũng thừa nhận là mình nghèo, cho nên anh càng phải lấy về năm trăm vạn kia. Anh mau thả tôi ra, tôi giúp anh đi lấy trở về nga!” Vừa nghe thấy thanh âm thở dài của Hạo Huân, Hùng Bưư càng thêm khẳng định, anh ta là vì lo lắng cho cuộc sống sau này mới thở dài như vậy, bởi thế càng làm cho cậu giãy dụa càng thêm kịch liệt. Cậu không thể để cho anh ta cũng theo chân bọn họ giống nhau, phải trải qua cuộc sống mỗi ngày trả nợ!

“Anh, anh hãy nghe em nói, anh Hạo tuyệt không nghèo, trái lại anh ấy rất có tiền. Anh cũng xem qua, trên TV kể có tiền đều là cầm một xấp chi phiếu. Mà vừa rồi, anh Hạo không phải cũng có chi phiếu sao?” Đối với Hùng Bưư trì độn, Hùng Tiểu Diệp sớm thấy nhưng không thể trách.

“Em nói anh ta rất có tiền?” Thấy em gái hữu lực gật gật đầu, Hùng Bưư vẫn không tin tưởng lắm nhìn về phía Hạo Huân, “Anh rất có tiền?”

“Đúng, tôi có rất nhiều tiền.” Hiện tại anh rõ cuộc biết Hùng Bưư phản ứng có bao nhiêu chậm chạp. Bất

quá, Hạo Huân thật sự rất cao hứng vì Hùng Bư lo lắng cho mình.

“Nhưng mà....., chúng tôi cùng hai người một chút quan hệ cũng không có, hai người vì sao lại giúp chúng tôi?” Đó cũng là điều làm cho Hùng Bư nghi hoặc nhất. Phải biết rằng, xã hội bây giờ sống rất thực tế, một khi có phiền phức tất cả mọi người đều là quét tuyết trước cửa*, ngay cả thân thích cũng không ngoại lệ, huống chi bọn họ là người xa lạ? Hùng Bư thật sự không hiểu.

() đại loại chuyện nhà ai nhà ấy lo, đây không quán, không quan tâm.*

“Cũng không tính là giúp, chỉ là thay đổi chủ nợ mà thôi. Nhưng mà so với bọn cho vay nặng lãi, Hạo Huân sẽ không thu tiền lãi của các người. Đúng rồi, cậu biết nấu cơm không?” Thằng đến hiện tại Lam Linh mới hiểu được, Hạo Huân vì sao lại coi trọng Hùng Bư. Tuy rằng Hùng Bư phản ứng trì độn, nhưng lại có một tâm linh đơn thuần. Bản thân cô sẽ không để ý Hạo Huân trở thành đồng tính luyến ái, tương phản có thể có được Hùng Bư làm bạn, Lam Linh thật sự cảm thấy được hài lòng.

Không đợi Hùng Bư phản ứng, Hùng Tiểu Diệp vội vàng nói. “Biết làm, anh của em cái gì cũng biết, bắt kể là giặt quần áo, nấu cơm, dọn dẹp phòng, ảnh đều biết! Đặc biệt, anh của em nấu cơm ăn rất ngon, em cam đoan!” Như là sợ Lam Linh không tin, Hùng Tiểu Diệp quơ chân múa tay vội vàng nói.

“Em không cần kích động như vậy, tôi tin tưởng. Như vậy em cùng anh của em đi đến nhà Hạo Huân ở đi, anh của em sẽ phụ trách hết thảy việc nhà, mà em phải tiếp tục đến trường. Thằng đến khi nợ nần trả hết mới thôi, tốt lắm, cứ quyết định như vậy” Lam Linh không cho cự tuyệt nói.

“Chính là....., như vậy được không?” Tuy rằng Lam Linh đều giúp bọn họ an bài đầu vào đấy, nhưng Hùng Bư vẫn cảm thấy là lạ ở chỗ nào đó, rốt cuộc là chỗ nào thì cậu lại nói không được.

Kính nhờ, đương nhiên không thích hợp rồi! Đây làm sao là trả nợ, cái này chính là trá hình muốn đem Hùng Bư bán cho Hạo Huân mà thôi, mà mọi người chính là đoán chừng Hùng Bư phản ứng trì độn mới nhanh chóng quyết định như vậy.

“Được rồi, anh hai. Anh xem, em có thể tiếp tục đi học, chúng ta lại không cần trả lợi tức, chúng ta chỉ cần làm nội trợ là được rồi, đây chính là công việc dù muốn đốt lồng đèn cũng khó mà tìm được. Anh đừng có tái hoài nghi nữa, nghe em là chính xác không sai.” Không để cho Hùng Bư có cơ hội tự hỏi, Hùng Tiểu Diệp vội vàng nói, nếu như anh hai của cô sau khi nghĩ minh bạch, chỉ sợ một vạn lần cũng sẽ không đáp ứng. Tuy rằng tỷ lệ này rất nhỏ, nhưng mà không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.

“Được rồi, cứ quyết định như vậy. Hai người đi thu dọn đồ đạc, xem có đồ vật gì muốn mang theo.” Dem Hùng Bư thúc đẩy đi thu thập hành lý, Hạo Huân nhìn về phía Lam Linh, thản nhiên nói, “Linh tỷ, chị không phản đối?”

“Phản đối chị còn giúp cậu? Huống hồ, chị cảm thấy Hùng Bư rất thích hợp với cậu. Cậu tốt với cậu ta, không được làm cậu ta thương tâm” Nhìn Hùng Bư bộ dáng như trước ngày ngốc, Lam Linh không thể không nói.

“Yên tâm đi, em sẽ không” Anh sẽ thương cậu ấy, như thế nào làm cậu ấy thương tâm? Đồng dạng nhìn Hùng Bưư, Hạo Huân kiên định nói.

Cứ như vậy, Hùng Bưư lần đầu tiên cùng Hạo Huân gặp mặt, dưới tình huống u mê bị đưa em gái của mình Hùng Tiểu Diệp bán cho Hạo Huân. Đến nay hồi tưởng lại, cậu vẫn là không hiểu nổi mình tại sao lại bị bán. *(vậy mới cao tay chứ ^^, Diệp hủ nữ muôn năm ^o^/)*

Sau khi đi tắm xong bò lên trên giường nằm, Hùng Bưư vẫn không thể tin được vào tất cả chuyện này.

Hồi tưởng lại lúc Hạo Huân chở bọn họ đến nhà anh, khi đến nơi thì thấy một căn nhà lớn cao chọc trời, cậu chỉ có thể trợn mắt há hốc mồm nhìn nó, thẳng đến khi bên tai truyền đến tiếng kinh hô của Hùng Tiểu Diệp mới hoàn hồn lại.

“Wow, thật lớn nga! Anh Hạo, nhà của anh thật đúng là to nha!” Một bên vừa đi tham quan nơi này, căn nhà lớn chỉ có thể thấy được trên TV, Hùng Tiểu Diệp một bên tán thán nói.

Bất quá cô bội phục nhất vẫn là cặp mắt của mình, thế nhưng sẽ thay người anh trì hoãn của mình chọn giữa bao người được một người đàn ông có tiền như vậy! Đây.....Thật sự là quá tốt!

.....

Từ trong phòng bếp cầm ra một hộp cấp cứu đem vào phòng khách, Hạo Huân kéo qua Hùng Bưư vẫn sững sờ ngồi ở trên ghế sofa, thật cẩn thận thay cậu bôi thuốc, đối với Hùng Tiểu Diệp tán thưởng vẫn bất trí nhất từ (không nói một lời).

“A, đau quá.” Miệng vết thương bị nước sát trùng rửa lên làm cho Hùng Bưư đau đến đến hô lên.

“Nhịn một chút, rất nhanh sẽ tốt thôi.” Nghe thấy thanh âm Hùng Bưư kêu đau, Hạo Huân một bên an ủi, một bên động tác xử lý vết thương nhanh hơn.

“Ừm” Biết rằng nếu không bôi thuốc, thì ngày mai nhất định sẽ càng đau, Hùng Bưư gật gật đầu, nắm chặt nắm tay nhịn đau.

Hạo Huân tự nhiên thấy được Hùng Bưư nắm chặt nắm tay, không khỏi thương tiếc thở dài một hơi, trong lòng nghĩ, sớm biết vậy hẳn là nên kêu Lam Linh xuống tay nặng hơn một chút. *(xuống tay với mấy thằng côn đồ nhá ^^)*

“Được rồi” quần lên miếng băng vải cuối cùng, Hạo Huân ôn nhu nói.

Nghe thấy Hạo Huân nói Hùng Bư chậm rãi mở mắt, nhìn thấy trước mắt một tuần nhan tuấn mỹ, tâm trí sau một khắc lâm vào choáng váng, cậu phát hiện Hạo Huân là người rất dễ nhìn trong số những người mà cậu đã từng gặp qua.

“Ha ha ha ha.....” Trong không gian yên tĩnh lại bị một trận tiếng cười khoa trương đánh gãy.

“Tiểu Diệp, em đang cười cái gì vậy?” Nhìn thấy Hùng Tiểu Diệp thế nhưng cười đến nước mắt đều chảy ra, Hùng Bư bắt mình sở dĩ (*khó hiểu*) hỏi.

“Anh, anh khẳng định không biết bộ dạng của mình hiện tại như thế nào đâu? Em đề nghị anh vẫn là đến phòng tắm nhìn qua một chút đi. Ha ha ha ha.....” Thiên, thật sự là mắc cười quá đi! Anh của cô bị Hạo Huân dán đầy băng OK trên mặt, chỉ chừa ra đôi mắt cùng cái miệng, hơn nữa bộ dạng kia cùng con gấu bắc cực không có gì khác biệt a! A, không được, bụng cô cười đến đau quá.

Bất minh sở dĩ đi vào toilet Hạo Huân chỉ, thấy chính mình trong gương, Hùng Bư sửng sốt một lúc lâu sau đó giật mình kêu lên.

“A _____”

Rất nhanh chạy đến trước mặt Hạo Huân, Hùng Bư tức giận nói: “Làm sao anh đem mặt tôi biến thành cái dạng này? Hình dạng này cùng yêu quái căn bản không có gì khác biệt!” Bộ dạng như thế này bảo cậu ngày mai làm sao ra ngoài gặp người ta? Nghe thấy Hùng Tiểu Diệp càng thêm không kiên nhẫn gì cười lớn tiếng hơn, Hùng Bư càng thêm buồn bực.

“Tôi thấy rất dễ nhìn mà” Không đếm xỉa đến Hùng Bư tức giận chỉ trích, Hạo Huân lơ đãng nói.

“Không dễ, một chút cũng không dễ nhìn! Tóm lại tôi không muốn cái dạng này!” Nói xong, Hùng Bư liền động thủ xé băng vải trên mặt, lại do động tác thô lỗ kéo xuống mà đau đến chảy nước mắt.

“Đừng nhúc nhích, hôm nay cứ như vậy, ngày mai tôi giúp cậu lấy xuống.” Thấy Hùng Bư đau đến chảy nước mắt, Hạo Huân rất nhanh đi đến trước mặt cậu, nắm hai tay của cậu lại, không cho cự tuyệt nói.

“Anh hai, anh nghe lời anh Hạo nói đi, kỳ thật cũng không khó xem lắm đâu!” Thoáng nhìn thấy Hùng Bư chảy nước mắt, Hùng Tiểu Diệp vội vàng dừng tiếng cười lại khuyên bảo. Đối với người anh từ nhỏ đã yêu thương cô, cô không thích nhìn nhất chính là thấy anh hai rơi lệ.

Cứ như vậy, Hùng Bư bị Hạo Huân cùng Hùng Tiểu Diệp ngăn lại không thể kéo xuống băng OK trên mặt. Đồng dạng ở hai người nhất trí, thái độ không cho cự tuyệt, bị phân phối đến trong phòng Hạo Huân ngủ, Hùng Tiểu Diệp ngủ ở trong phòng khách.

Từ trong phòng tắm đi ra thì nhìn thấy Hùng Bư nhìn chằm chằm trên trần nhà, một bộ dạng như có điều gì suy nghĩ, Hạo Huân khó hiểu hỏi.

“Cậu đang suy nghĩ gì thế?”

“A, không có nghĩ cái gì. Di, anh chừng nào thì đi ra?” Nghe thấy giọng của Hạo Huân làm cho Hùng Bư lặng đi một chút, sau đó nhìn thấy anh từ phòng tắm đi ra, trên người quấn một cái khăn tắm, hai mắt của cậu trông lớn giống như cái chuông đồng, “Anh, sao anh không mặc quần áo?”

Từ nhỏ ba đã dạy cậu buổi tối đi ngủ phải mặc quần áo, như vậy mới tôn trọng đối phương, mà điểm này Hùng Bư luôn thi hành đến nay.

“Tôi có thói quen ngủ trần.” Hạo Huân vén chăn lên chuẩn bị nằm vào bên cạnh, không nghĩ tới Hùng Bư giữ chặt chăn không buông, khó hiểu nhìn về phía cậu, “Làm sao vậy?”

“Anh nhanh đi mặc quần áo, ba của tôi nói buổi tối đi ngủ phải mặc quần áo, không mặc quần áo là không tôn trọng đối phương!” Hùng Bư nắm chặt kiên quyết không chịu để cho Hạo Huân tiến vào nằm.

Đây là cái lý luận quái quỷ gì thế? Hạo Huân chưa từng nghe qua, nhưng mà Hùng Bư kiên trì nên anh đành bất đắc dĩ đi đến tủ quần áo cầm lấy một cái quần mặc vô, đây đối với anh mà nói đã là nhượng bộ lớn nhất.

“Được rồi, tôi đã mặc quần vào, nếu cậu còn muốn tôi mặc áo vậy tôi đây sẽ tiếp tục ngủ trần”

Một câu phá tan ý niệm của Hùng Bư muốn tiếp tục du thuyết Hạo Huân đi mặc áo, đem so sánh, Hùng Bư tình nguyện đổi mặt với Hạo Huân mặc quần, lúc này Hùng Bư mới buông chăn ra.

5. Chương 5

Nhanh chóng nằm lên giường, bàn tay to của Hạo Huân chụp lấy Hùng Bư ôm vào trong lòng. Mặc cho Hùng Bư như thế nào giãy dụa, vòng tay như sắt thép ở trên eo cậu không hề di chuyển.

“Anh ôm tôi làm gì? Tôi lại không phải con nít” Hai người đàn ông ôm nhau ngủ cùng một chỗ chẳng lẽ không kỳ quái sao? Nhất là ở trong lòng ngực Hạo Huân làm cho Hùng Bư cả người không được tự nhiên.

“Ngoan, chớ lộn xộn. Đi ngủ sớm một chút, tôi hôm nay mệt muốn chết rồi.” Thân thể hai người gắt gao dính vào nhau, Hùng Bư lại không an phận ở trong lòng ngực của anh nhích tới nhích lui, Hạo Huân không dám khẳng định nếu như cậu ấy còn động đậy như vậy nữa, chính mình không biết sẽ làm ra chuyện gì. Dù sao hôm nay anh thực sự mệt mỏi, nghĩ muốn ngủ sớm một chút, buổi tối mới không có đi công tác.

“Kia..... Vậy anh ngủ đi, tôi không sả anh” Nghe thấy Hạo Huân trong giọng nói mỗi một, Hùng Bư đành chỉ giãy dụa, ngượng ngùng nói. Nguyên lai anh ta là một mối mới ôm mình ngủ a! (*Sai sai.....cái cơ thể em ới*)

“Ngoan” Ở trên cái trán của Hùng Bưư Hạo Huân hạ xuống một nụ hôn, sau đó ôm chặt cậu vào lòng chìm vào mộng đẹp.

Hùng Bưư chỉ ngây ngốc vuốt cái trán nơi bị hôn, trước kia lúc đi ngủ ba ba cũng thường hay hôn trán cậu như vậy. Hiện giờ hành động của Hạo Huân làm cho cậu nhớ lại ba ba đã qua đời, hốc mắt Hùng Bưư không khỏi đỏ lên, rồi nghĩ đến hiện cậu đã là một cái đại nhân (người lớn) không thể động một chút lại khóc.

Hít hít cái mũi, Hùng Bưư vươn hai tay ôm lấy thắt lưng Hạo Huân, chủ động vùi vào trong lòng của anh, nghe bên tai truyền đến tiếng tim đập làm người khác an tâm, mí mắt không khỏi nặng thêm.

Chỉ chốc lát sau Hùng Bưư liền phát ra tiếng hít thở đều đều, mà Hạo Huân vốn đã ngủ lại đột nhiên mở hai mắt ra. Nhìn khuôn mặt đang ngủ tựa vào trong ngực mình, ôn nhu lau đi lệ tích nơi khóe mắt Hùng Bưư, Hạo Huân sâu kín thở dài một hơi.

Xem ra cậu nhất định đã ăn rất nhiều khổ, mà Hùng Bưư dạng này sẽ chỉ làm cho anh càng thêm thương tiếc.

.....

Đêm khuya vắng lặng, Hạo Huân bị một trận tiếng khóc đánh thức. Phát hiện cư nhiên là Hùng Bưư trong lòng mình phát ra, không khỏi cảm thấy một tia kinh ngạc, nhất thời cơn buồn ngủ toàn bộ tiêu tán.

Nhìn chăm chú vào gương mặt Hùng Bưư tràn đầy nước mắt, mày gắt gao nhíu lại, miệng không ngừng mộng nói “Không được..... Không được..... đi qua..... Máu..... Máu.....”, hai tay thì quơ loạn xạ, Hạo Huân biết Hùng Bưư đang gặp ác mộng. Hạo Huân không ngừng vỗ nhẹ lưng cậu, miệng lại không ngừng nói: “Ngoan, không có việc gì, đừng khóc, không có việc gì, ngoan.....”

Qua hồi lâu, Hùng Bưư mới chậm rãi đình chỉ kêu gào, mở hai tròng mắt còn mê mang, nhìn gương mặt trong bóng đêm xa lạ lại quen thuộc, không xác định hỏi “A..... Huân?”

Nghe thấy Hùng Bưư tiếng nói ám ách, Hạo Huân nhàu mày, ôn nhu nói, “Là tôi, gặp ác mộng sao?” Cảm nhận được thân thể trong lòng run rẩy, Hạo Huân ôm chặt cậu, “Không có việc gì, ngoan, không có việc gì” Đến tận cùng là giấc mộng như thế nào mà làm cho một người khóc đến bị thương như thế?

Cảm nhận được nhiệt độ ấm áp từ cơ thể Hạo Huân, Hùng Bưư không tự giác chôn ở trong lòng ngực anh. Từ khi ba ba ngoài ý muốn qua đời, mỗi lúc trời tối cậu không ngừng gián đoạn mơ cùng một giấc mơ, trong mộng cậu một lần lại một lần nhìn đến sự cố phát sinh ngày hôm đó nhưng lại vô lực ngăn cản, cuối cùng cũng chỉ có thể nhìn ba ba nằm trong vũng máu, cái loại bi thương cùng thống khổ này, mỗi lần đều làm cho cậu kêu gào ra tiếng.

“Có thể nói cho tôi biết, cậu mơ thấy cái gì không?” Cảm giác thân thể trong lòng đã không còn run rẩy, Hạo Huân khẽ sát vào tai Hùng Bưư ôn nhu dụ dỗ.

Gật gật đầu, Hùng Bư hít sâu một hơi thong thả nói.

“Từ sau khi ba ba qua đời, mỗi lúc trời tối tôi đều nằm thấy cùng một giấc mộng. Trong mộng thấy ba ba đi đến một hướng nguy hiểm, mặc kệ tôi kêu như thế nào, ông ấy cũng đều không nghe được, cuối cùng tôi thấy ông ấy ngã trên đất, máu không ngừng từ trên người ông chảy ra.....”

“Tốt lắm, không có việc gì. Cậu hẳn là hiểu được, ai cũng không hi vọng sẽ phát sinh sự tình này, cho nên cậu không nên suy nghĩ lung tung, cũng không nên tự trách, căn bản cũng không phải là cậu sai.” Trách không được cậu mỗi đêm đều nằm thấy ác mộng, nguyên lai là cậu tận mắt nhìn thấy người thân chết đi.

“Không phải, nếu lúc ấy tôi gọi ba ba lại, ông ấy sẽ không phát sinh loại sự tình này, càng sẽ không chết.....” Cho nên đây đều là lỗi của cậu, Hùng Bư lắc lắc đầu, trong mắt lại chảy ra nước mắt.

“A Bư, cậu hãy nghe tôi nói, trong đời người khó tránh khỏi sẽ phát sinh một số chuyện ngoài ý muốn, có khi một chút ngoài ý muốn đó có thể đoạt đi tính mạng người ta, đây là điều mà không cách nào có thể thay đổi. Nếu mỗi người đều giống như cậu nói, như vậy cũng sẽ không có cái gì gọi là sinh lão bệnh tử, chẳng phải là mỗi người đều có thể sống đến một trăm tuổi? Cậu nên biết, căn bản không thực tế, cậu hẳn là nên thử tiếp thu, cũng cần phải thông suốt.”

“Nhưng là..... Tôi nhớ..... nhớ ba.....”

“A Bư, cậu còn có tôi, tôi vĩnh viễn ở bên cạnh cậu. Mặc kệ phát sinh chuyện gì, tôi cũng sẽ không rời đi cậu, tin tưởng tôi.....” Nhìn chăm chú vào Hùng Bư sau khi được lau đi nước mắt con người đen càng thêm sáng ngời, Hạo Huân gần từng tiếng thong thả nói.

“Vì..... Cái gì?” Cậu cùng anh không phải hôm nay mới nhận thức sao? Vì cái gì anh ta nói như vậy? Hạo Huân trong mắt còn thật sự nghiêm túc, Hùng Bư khó hiểu.

“Bởi vì tôi thích em” Mới có thể đưa ra lời thể cả đời.

“Anh..... Ừ ừ.....” Đang muốn nói vì sao lại yêu thích tôi thì đột nhiên Hùng Bư bị Hạo Huân hôn môi dọa đến tròng lớn hai tròng mắt, lẳng lẳng nhìn Hạo Huân nói nhắm mắt lại.

“Ừm.....”

Chưa bao giờ tiếp xúc qua người khác phái, Hùng Bư căn bản không biết rằng cái gì là hôn, đối với Hạo Huân hôn cậu chỉ có thể bị động tiếp nhận. Hoàn toàn quên đây là nụ hôn đầu tiên, càng quên cậu bị một người đồng giới hôn môi! Hùng Bư chỉ biết là, Hạo Huân hôn cậu làm cho cậu cả người toàn thân vô lực, đầu choáng váng chóng mặt.

Thời gian trôi qua như một thế kỷ, Hạo Huân không có buông Hùng Bư ra, môi hai người trong lúc tương liên chảy ra sớ chỉ bạc mờ ám, nhìn Hùng Bư hai tròng mắt sương mù Hạo Huân nở nụ cười, anh biết

Hùng Bưư đối với việc mình hôn không cảm thấy chán ghét, thậm chí có thể nói là say mê.

“Ngủ đi, tôi sẽ ở bên cạnh em vẫn luôn bên em.” Nhẹ nhàng hống Hùng Bưư đi vào giấc ngủ, Hạo Huân mới ôm cậu tiến vào mộng đẹp. Về sau anh cũng sẽ không để cho Hùng Bưư nằm ác mộng.

“Anh Hạo, anh có phải đã làm gì anh hai rồi không?” Nhìn chăm chú vào Hùng Bưư ở trong bếp bận rộn, Hùng Tiểu Diệp thấp giọng hỏi.

Buổi sáng hôm nay, cô nhìn thấy Hùng Bưư có vài lần ngẩn người, tuy rằng bình thường anh của cô vô sự cũng sẽ ngẩn người, nhưng lần này tuyệt đối bất đồng! Anh của cô thời điểm ngẩn người cư nhiên mặt lại đỏ, hơn nữa không dám nhìn về phía Hạo Huân, vậy trong đó tuyệt đối có vấn đề!

“Vì cái gì hỏi như vậy?” Cũng không thèm nhìn đến Hùng Tiểu Diệp, Hạo Huân cúi đầu nhìn tờ báo hỏi. Phản ứng của Hùng Bưư anh tự nhiên nhìn ở trong mắt, nhưng anh cũng không tính toán nói cho Hùng Tiểu Diệp.

“Thành thật mà nói, tối hôm qua hai người các anh nằm ở trên một cái giường, có phải hay không..... Hắc hắc.....” Không cần nhìn, cũng biết lúc này nụ cười trên mặt Hùng Tiểu Diệp thực đậm tực.

“Con nít không nên loạn tưởng.” Nghe thấy tiếng cười của Hùng Tiểu Diệp khiến cho Hạo Huân nổi lên một trận da gà, chẳng lẽ con nít tư tưởng bây giờ đều cởi mở như vậy sao? Cũng không biết chính hắn cũng chỉ mới 23 mà thôi.

“Cái gì nha, em đã học đại học rồi, mới không phải đứa con nít! Không nói thì thôi, dù sao anh không nói em cũng biết” Đối với Hạo Huân xem cô là đứa con nít mà đối đãi, Hùng Tiểu Diệp bất mãn cau cái mũi hừ nói.

“Tiểu Diệp, em còn không ăn nhanh đi, đến trường bị trễ bây giờ” Liếc mắt nhìn đồng hồ trên tường, Hùng Bưư từ trong bếp đi ra, ra tiếng nhắc nhở nói.

“A! Anh, anh không nói sớm, thôi, em mang đến trường học ăn, em đi đây, bái bai!” Thấy đồng hồ trên tường kim đồng hồ chỉ bảy giờ năm mươi, Hùng Tiểu Diệp không khỏi kêu lên. Cầm lấy balô cùng bữa sáng chưa ăn xong, hướng về phía cửa lớn chạy nhanh.

“Tiểu Diệp, đi đường cẩn thận chút!” Nhìn bóng dáng Hùng Tiểu Diệp, Hùng Bưư lo lắng nói.

“Vâng, em biết rồi”

Nói xong, phanh một tiếng liền đóng đại môn lại, trong phòng nhất thời chỉ còn lại hai người Hùng Bưư

cùng Hạo Huân, Hùng Bưư nhanh chóng cúi đầu ăn bữa sáng.

Buổi sáng mơ mơ màng màng từ trong lòng ngực Hạo Huân tỉnh lại, Hùng Bưư vẫn còn mơ màng chưa hoàn toàn tỉnh giấc thì Hạo Huân liền cho hắn một nụ hôn chào buổi sáng không thua gì nụ hôn tối hôm qua. Nhất thời trí nhớ của tối ngày hôm qua như nước suối dâng lên, tất cả nhiệt khí toàn thân đều dồn lên gương mặt.

Hậu tri hậu giác phát hiện mình cũng không chán ghét Hạo Huân hôn, phát hiện này càng làm cho cậu không dám nhìn về phía Hạo Huân. Cậu không rõ là tại sao, khi cậu nhìn Hạo Huân, trong đầu sẽ nhớ tới nhiều chuyện anh nói với cậu.

“Bởi vì tôi thích em”

Anh ấy thế nhưng nói thích mình? Anh thích ở cậu cái gì? Hơn nữa cậu là nam a, anh như thế nào thích cậu? Vấn đề liên tiếp này làm cho đầu óc vốn không được linh hoạt của Hùng Bưư quả thực càng thêm phiền não.

“Ăn chậm một chút.”

“A? Khụ khụ..... Khụ khụ.....” Ngô, thật là khó chịu. Hùng Bưư nhận lấy ly nước Hạo Huân đưa tới, Hùng Bưư vội vàng uống một hớp mới hết ho khan, “Cái kia, anh mới vừa nói cái gì?”

“Ăn chậm một chút.” Một bên giúp Hùng Bưư vỗ lưng, Hạo Huân không quên nhắc nhở cậu.

“Nga, tôi..... Tôi đã không có việc gì, anh không cần vồ” Sau khi nhanh chóng nhìn thoáng qua Hạo Huân, Hùng Bưư cúi đầu nói.

Thấy Hùng Bưư hai gò má ửng hồng, Hạo Huân theo lời buông tay xuống, sẵn sàng ngồi xuống đối diện cậu, ôn nhu nói.

“Ăn xong bữa sáng, tôi mang em đi ra ngoài”

“Làm gì”

“Em cùng Tiểu Diệp cần một ít quần áo, ngoài ra hai người các em cũng cần có một cái di động, lúc có chuyện gì có thể liên lạc với tôi” Nhìn quần áo trên người Hùng Bưư đã nhạt màu, Hạo Huân không khỏi nhún mày.

“Không cần, tôi cùng Tiểu Diệp đã có quần áo, hơn nữa chúng tôi cũng không cần cái gì di động, anh không cần tiêu phí như vậy. Chúng tôi đến đây là để trả tiền, như thế nào còn dùng tiền của anh?” Hùng Bưư kiên quyết lắc lắc đầu.

“Tiền em có thể chậm rãi trả, việc này cứ quyết định như vậy. Ngoan, trước tiên ăn xong bữa sáng đi, đợi dọn dẹp xong tôi đưa em đi ra ngoài” Không để cho Hùng Bưư có bất cứ ý kiến gì, Hạo Huân trực tiếp đứng dậy đi về hướng phòng.

“Nhưng mà....., A Huân!” Thấy Hạo Huân cũng không quay đầu lại hướng phòng đi tới, Hùng Bưư đành phải tiếp tục ngồi trở lại bên bàn ăn ăn bữa sáng

Có thể nghĩ, chờ bọn họ trở về nhất định là một đại đội quần áo, so sánh Hùng Bưư không đồng ý thì ngược lại Hùng Tiểu Diệp chính là vui sướng như bay lên trời.

Chờ sau khi Hùng Bưư cùng Hùng Tiểu Diệp yên ổn, Hạo Huân mới bắt đầu công tác. Chẳng qua thấy Hùng Bưư ngồi ở phòng khách chờ anh đến mức ngủ quên, anh liền trước tiên tan tằm trở về. Nếu là bình thường, không tới rạng sáng bốn năm giờ Hạo Huân không thể nào về nhà.

Khoảng một tháng Lam Linh cũng sẽ đến xem bọn họ, nhưng mà mỗi lần đều bị Hùng Tiểu Diệp kéo hỏi lung tung này kia, không cần hỏi cũng biết là về Hạo Huân. Nói như thế nào Lam Linh coi như là đại tỷ của Hạo Huân.

Đối với trước kia Hùng Bưư hận không thể đem thời gian ngủ đều dùng để làm công, mà hiện tại bỗng chốc có những thời gian rảnh rỗi cậu ngược lại không biết phải làm cái gì. Trừ bỏ lúc nhỏ mỗi ngày đến phòng tập thể dục luyện tập quyền anh, cũng chỉ có nấu ăn cùng thu thập phòng ở. Nhìn Hùng Tiểu Diệp cùng Hạo Huân đều có việc để làm, Hùng Bưư không khỏi nghĩ đến bản thân mình đã hoang phế việc học đã lâu.

Sau khi quyết định, hần tính đến bữa tối sẽ nói ra ý nghĩ của mình. Không có biện pháp một ngày hai mươi bốn giờ chỉ có thời gian bữa tối mọi người mới có thể tụ cùng một chỗ, ban ngày Hùng Tiểu Diệp phải đi học, buổi tối Hạo Huân phải đi làm.

Hùng Bưư không nghĩ tới đề nghị của cậu lại bị hai người nhất trí phủ định.

6. Chương 6

“Vì cái gì?” Hùng Bưư khó hiểu, đọc sách có cái gì không tốt? Bọn họ tại sao không đồng ý? Lại không biết hai người không đồng ý là do cậu đi học lớp ban đêm.

“Học ban đêm rất không an toàn” Hạo Huân lo lắng Hùng Bưư một người buổi tối đi học, cho dù chỉ là chiếm dụng hai ba tiếng buổi tối.

“Đúng vậy, anh Hạo nói đúng. Anh hai, anh tại sao đột nhiên lại muốn đi học lớp ban đêm a? Anh không phải làm rất tốt sao?” Hùng Tiểu Diệp thực lo lắng anh của cô Hùng Bưư trì hoãn lại thành thật có thể sẽ bị người khác hiếp đáp.

“Anh không nói không tốt, chính là cảm thấy hiện tại anh có thời gian, hơn nữa hai người đều có chuyện làm, cho nên anh nghĩ đem việc học lúc trước chưa xong bây giờ hoàn thành, như vậy không tốt sao?” Cậu vẫn hi vọng mình có thể học xong đại học, đó cũng là hi vọng của ba mẹ cậu.

“Vậy em đi học cùng trường với Tiểu Diệp đi, như vậy hai người cũng có thể chiếu cố lẫn nhau.” Chủ yếu nhất là Hùng Tiểu Diệp có thể nắm được tình hình của Hùng Bư, Hạo Huân khả không hi vọng trung gian sẽ có một tên thứ ba chạy tới phá rối.

Tiếp thu ánh mắt của Hạo Huân, Hùng Tiểu Diệp lập tức phụ họa nói: “Đúng đó, anh, anh có thể đến trường em học, như vậy thời gian tan học chúng ta có thể cùng nhau về nhà nha!” Cô làm sao lại không biết dụng ý của Hạo Huân, bất quá có thể cùng anh hai cùng học đại học cũng là một đề nghị không tồi.

“Nhưng mà, A Huân, nếu tôi đi học, vậy cơm trưa của anh làm sao bây giờ?” Bữa sáng cậu có thể làm tốt để ở trong lò vi sóng, sau khi kết thúc là có thể về nhà nấu cơm chiều, nhưng cơm trưa làm sao bây giờ? Chẳng lẽ lại kêu đồ ăn bên ngoài? Hùng Bư nhớ rõ Hạo Huân cũng không thích đồ ăn bên ngoài.

“Kia còn không đơn giản, kêu đồ ăn bên ngoài!” Thật là, anh hai ngay cả cái này cũng không nghĩ được!

“Nhưng A Huân không thích ăn đồ ăn mua bên ngoài a!” Hùng Bư tự nhiên nói, lại cảm thấy Hùng Tiểu Diệp cười đến vẻ mặt mập mờ nhìn cậu, khiến cho cậu không tự giác nuốt khẩu nước miếng, “Em..... Em làm gì nhìn anh như vậy?” Trên mặt cậu lại không dính cơm, tại sao em gái nhìn cậu kì quái như vậy? Hùng Bư không tự giác sờ sờ hai má.

“Về phần cơm trưa tôi sẽ lái xe tới trường học đón em cùng Tiểu Diệp về, em về đến nhà có thể nấu cho tôi ăn là được rồi, buổi chiều khi đi học tôi đưa các em quay về trường” Đưa cho Hùng Tiểu Diệp ánh mắt cảnh cáo, Hạo Huân mở miệng nói. Đối với Hạo Huân không tự giác biểu lộ quan tâm, Hạo Huân tự nhiên cảm thấy vui mừng.

Sự tình cứ như vậy bị định xuống, Hùng Bư đã khôi phục thân phận sinh viên, mỗi ngày bắt đầu cùng Hùng Tiểu Diệp đến trường cùng tan học. Có khi cậu cũng không khỏi kỳ quái, Hạo Huân như thế nào đối với thời khóa biểu của cậu so với cậu càng rõ ràng hơn? Đương nhiên, đều phải nói là do Hạo Huân có một trợ thủ đắc lực——Hùng Tiểu Diệp.

Vừa nghe đến tiếng chuông tan học, Hùng Bư bắt đầu thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra khỏi phòng học. Chiều nào sau giờ lên lớp đều cùng Hùng Tiểu Diệp hẹn ở cửa trường cùng nhau trở về, sau đó đi qua chợ thuận tiện vào mua một ít nguyên liệu nấu bữa tối. Nhớ lại giữa trưa lúc nấu cơm, xì dầu (nước tương) hình như sắp hết, đợi chút nữa phải nhớ mua.

Hùng Bư vừa nghĩ phải mua cái gì, vừa hướng cửa phòng học đi đến. Ngay khi cậu nghĩ đến nhập thần thì nghe thấy có người gọi cậu. Nhìn chung quanh không thấy ai, Hùng Bư tiếp tục đi lên phía trước. Không ngờ, ngay sau đó đường bị người ngăn chặn.

Nhìn người đứng trước mặt, Hùng Bư lộ vẻ khó hiểu. Cậu không nhớ rõ cậu nhận thức người này, hướng hồ đối phương bộ dạng coi như xinh đẹp. Nhưng nhìn thấy đối phương trừng lớn song mắt nhìn cậu, trong mắt tràn đầy phần nộ ngay cả tri độn như Hùng Bư đều cảm nhận được. Điều này làm cho cậu càng thêm nghi ngờ. Cậu sẽ không phải chọc tới người này chứ?

“Tôi gọi cậu, tại sao cậu không nghe?” Nhìn trước mắt một tên đại ngốc, Ôn Uyển Ngưng tức giận nói. Thoáng nhìn trên mặt Hùng Bư viết rõ ràng hẳn không biết cô, điều này làm cho người luôn tự cho mình nổi bật như Ôn Uyển Ngưng tức giận đến trừng lớn hai tròng mắt.

Cũng không nghĩ đến cô thân là hoa khôi, như thế nào sẽ hạ thấp mình đi gọi cái tên ngốc này? Còn không phải bởi vì Hùng Bư một thân đều là hàng hiệu, xuất nhập trường đều có xe đưa đón, vừa thấy liền biết là con của nhà có tiền. Vừa vận công ty của ba cô tiền vốn không đủ, vì thế Ôn Uyển Ngưng liền xung phong nhận việc theo đuổi Hùng Bư. Cố ý ở trước mặt hắn nhiều lần biểu hiện lộ liễu, lại không nghĩ rằng người này phản ứng tri độn làm cho Ôn Uyển Ngưng muốn phát cuồng.

Bất đắc dĩ Ôn Uyển Ngưng đành phải tự thân xuất mã, đợi cô theo đuổi được Hùng Bư, sau đó bắt hắn lấy tiền thay ba mình vượt qua cửa ải khó khăn, lúc sau cô liền một cước đá văng hắn. Dù sao người này ngốc muốn chết, bộ dạng lại xấu như vậy, ưu điểm duy nhất chính là trong nhà có tiền, mà cô chẳng qua là vật tận kỳ dụng* thôi. Đối với Hùng Bư mà nói, coi như tiện nghi hắn!

() Vật tận kỳ dụng: vật gì cũng có chỗ dùng, ý nói A Bư có tiền mà không biết dùng nên cô chỉ dùng tiền A Bư vào đúng chỗ mà thôi (ghét nhỏ này quá, nham hiểm ghê ta lun)*

Kỳ thật bề ngoài A Bư cũng không tính xấu, thuở nhỏ tập quyền anh giúp cho cậu có được một thân tầm vóc so với người bình thường uy vũ hơn, mà trời sinh cậu có làn da ngăm đen cho nên có xu hướng thiên về bình dân hóa, duy nhất nổi bật là cậu có một đôi mắt đen trong sáng.

Như vậy cậu dễ dàng cùng mọi người hòa mình, càng bởi vì cậu làm việc không so đo nên cậu rất được lòng mọi người.

“A? Bạn kêu tôi? Tôi không có nghe thấy a, bạn tìm tôi có việc gì sao?” Hùng Bư ngượng ngùng gãi gãi đầu, khuôn mặt ngăm đen không khỏi hiện lên hai đóa hồng vân.

Nghĩ đến Hùng Bư là thấy mỹ mạo của mình mà ngượng ngùng, điều này làm cho Ôn Uyển Ngưng kiêu ngạo càng thêm tự đại, kiêu cần nói. “Đương nhiên có chuyện, nơi này không tiện nói, chúng ta đến đình bên kia nói đi.”

Cũng không đợi Hùng Bư phản ứng, Ôn Uyển Ngưng liền hướng đến chòi nghỉ mát cách đó không xa đi đến. Cô cũng không muốn ở trong này cùng Hùng Bư nói chuyện, hướng hồ là cô theo đuổi cái tên đại ngốc kia! Nói ra thật sự rất mất mặt a. Dù sao chờ sau khi theo đuổi được, Ôn Uyển Ngưng sẽ nói với mọi người là Hùng Bư theo đuổi mình, tin tưởng sẽ không ai hoài nghi cô.

Đi theo Ôn Uyển Ngưng đi vào chòi nghỉ mát, Hùng Bư xấu hổ đứng ở một bên. Đến bây giờ, cậu chỉ tiếp xúc qua cũng chỉ có ba người nữ: một là mẹ cậu, hai là em gái cậu, người còn lại là Lam Linh. Mà

hiện giờ thế nhưng có nữ sinh chủ động tìm cậu, điều này làm cho Hùng Bưư trừ bỏ xấu hổ ngoài ra không có cảm giác gì khác.

“Tôi sẽ đơn giản nói với cậu, nói cho cậu hay, tôi thích cậu, muốn cùng cậu kết giao, cậu cảm thấy như thế nào?” Thấy Hùng Bưư bộ dáng chỉ ngây ngốc, Ông Uyển Ngưng càng thêm khinh thường nâng chân mày. Nếu không phải vì ba ba, cô mới sẽ không tìm hấn? Cô nhiều người theo đuổi vậy, mắc mớ gì cần cô phải tự thân xuất mã!

“Bạn.....Cô nói cô.....thích tôi?” Nghe thấy Ông Uyển Ngưng nói, Hùng Bưư không khỏi ngây ngẩn cả người. Đây là lần thứ hai cậu nghe thấy có người nói thích mình, lần đầu tiên tự nhiên là Hạo Huân. Nghĩ đến Hạo Huân từng nói qua như vậy với mình, lúc sau còn hôn mình, toàn thân liền không thể khống chế được nóng lên, trên mặt lại đỏ bừng một mảnh.

“Nhìn cậu phản ứng như thế cũng biết là cậu cũng thích tôi, nếu hai ta đều vừa ý lẫn nhau, thế cứ quyết định như vậy đi. Nhớ rõ ngày mai giữa trưa tới tìm tôi ăn trưa!” Phất phất tay, Ông Uyển Ngưng xoay người đi ra chòi nghỉ mát. Khóe miệng không khỏi đắc ý gợi lên tươi cười, quả nhiên là một tên ngốc tử! (*mài dao.....ta mài...ta mài*)

Ông Uyển Ngưng cũng không lo lắng Hùng Bưư sẽ không tìm được cô, muốn tìm cô một hoa khôi hệ hành chính chẳng lẽ sẽ có người không biết sao?

“Uy, từ từ, tôi.....” Mắt thấy Ông Uyển Ngưng càng chạy càng xa, Hùng Bưư vội vàng lên tiếng kêu. Lại phát hiện Ông Uyển Ngưng căn bản không có nghe thấy cậu nói, không khỏi ảo não.

Hùng Bưư bất đắc dĩ đi tới cửa trường học, thấy cậu sắc mặt ngưng trọng, Hùng Tiểu Diệp quan tâm hỏi.

“Anh, làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Vừa rồi có người nói với anh, cô ấy thích anh”

“Cái gì? Sau đó như thế nào?” Không thể nào? Cô cũng đã áp dụng hết thủy biến pháp ngăn chặn những người xuất hiện bên cạnh Hùng Bưư, như thế nào có thể còn có một người nhảy ra? Hùng Tiểu Diệp không khỏi nhíu mày.

“Sau đó cô ấy bỏ đi.”

“Anh hai, anh sẽ không thích cô ta đi?” Kia anh Hạo làm sao bây giờ? Những lời này Hùng Tiểu Diệp tự nhiên không nói ra, tin tưởng nếu cô nói ra Hùng Bưư cũng sẽ không hiểu. Việc cấp bách chính là giải quyết vấn đề trước mắt.

“Làm sao có thể? Anh ngay cả tên của cô ấy là gì cũng không biết làm sao có thể thích cô ấy được?” Nghe thấy Hùng Tiểu Diệp nói, Hùng Bưư vội vàng phản bác làm sáng tỏ. Nếu như bị A Huân biết, kia phải làm

sao đây? A Huân..... Đúng nga, cậu như thế nào đột nhiên nghĩ đến Hạo Huân? Hùng Bưư không khỏi bị ý nghĩ trong đầu làm cho ngây ngẩn cả người.

“Kia không có thì tốt rồi, vậy anh còn phiền cái gì!” Chỉ cần anh của cô không yêu thích người khác là được, Hùng Tiểu Diệp lơ đãng nhún vai.

“Nhưng mà.....” Cậu còn chưa nói rõ ràng với người kia a!

“Nhưng mà cái gì?”

“Nhưng mà người kia dường như hiểu lắm.”

“Anh không nói rõ ràng?” Nghĩ đến anh hai phản ứng trì hoãn, Hùng Tiểu Diệp cảm thấy rất có khả năng.

“Anh là muốn nói rõ ràng, nhưng mà người kia tự mình nói xong rồi sau đó bỏ đi, căn bản là không để cho anh có thời gian để nói, mặc kệ anh kêu như thế nào cô ấy đều không phản ứng.” Đó là điều mà Hùng Bưư phiền não.

“Không quan hệ, ngày mai em cùng anh đi tìm cô ta nói rõ ràng, hết thấy cứ để em giải quyết” Xem ra cô ta là một đứa con gái tự đại, buổi tối trở về phải nói cho anh Hạo một tiếng, muốn anh ấy áp dụng một chút phương pháp.

“Ừ, anh đây an tâm” Sau khi nghe Hùng Tiểu Diệp cam đoan, Hùng Bưư như trút được gánh nặng yên tâm thả được tảng đá trong lòng, bày ra một nét tươi cười nhẹ.

Một lúc sau về đến nhà, thừa dịp Hùng Bưư ở trong phòng bếp bận rộn, Hùng Tiểu Diệp đem sự tình nói cho Hạo Huân biết, cuối cùng còn nói “Anh Hạo, anh phải nhanh lên nắm chặt anh của em tới tay, miễn cho những phần tử không mong đợi xen vào.”

Nghe thấy Hùng Tiểu Diệp nói, Hạo Huân chỉ là gật gật đầu, anh đều có suy tính. Dù sao ngày mai đi đến trường học một chuyến sẽ biết.

Thời gian ra chơi giữa khóa, Hùng Bưư bị một đại đội bạn học vây quanh, khi nghe bọn họ nói, cậu kinh ngạc nhưng không có trả lời.

“A Bưư, nghe nói cậu đang cùng hoa khôi hệ chúng tôi kết giao phải không? Cậu cũng thật không phải bạn bè nga, loại chuyện tốt thế này cũng không nói một tiếng, để chúng tôi thay cậu chúc mừng!” Đồng học Giáp nói.

“Nhưng mà, chẳng lẽ cậu lại sợ chúng tôi đoạt hay sao? Thường nói vợ bạn không thể đùa giỡn, điểm ấy chúng tôi thường thức vẫn luôn hiểu” Đồng học Ất nói.

“Người anh em, nói nói xem, cậu là như thế nào theo đuổi được Uông đại mỹ nhân?” Đồng học Bính nói.

.....

Mọi người tôi một câu cậu một câu, nói thẳng đến đầu óc Hùng Bưư choáng váng, khiến cho cậu muốn u mê.

“Các cậu đang nói cái gì, tôi như thế nào một câu nghe cũng không hiểu?”

“Không phải đâu? Cậu đừng có giả bộ” Thấy Hùng Bưư vẻ mặt khó hiểu, mọi người ai cũng cho là cậu cùng bọn họ nói giỡn.

“Tôi không giả bộ, các cậu nói hoa khôi là ai, tôi căn bản không biết, làm sao có thể cùng cô ấy kết giao? Các cậu đừng nói bừa.” Hùng Bưư vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Không thể nào? Cậu ngay cả hoa khôi là ai cũng không biết?! Cô ấy tên là Uông Uyển Ngưng, rất là nổi tiếng, người theo đuổi cô ấy có thể chất đầy một xe!”

“Đúng vậy, A Bưư, cậu thật sự không biết cô gái tên Uông Uyển Ngưng kia sao?”

“Không biết”

Mọi người thấy Hùng Bưư vẻ mặt thành thật, không khỏi kinh ngạc.

“Nhưng mà hôm nay khi Uông Uyển Ngưng đi tới trường học liền nói với mọi người cậu theo đuổi cô ấy, hơn nữa, còn nói cô ấy đã đáp ứng cậu theo đuổi, cô ấy không có khả năng nói dối đi?” Nhưng theo hiểu biết của mọi người đối với Hùng Bưư, cậu ta tuy rằng có điểm chậm chạp nhưng tuyệt không nói láo. Đây rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

Mọi người ở đây đều cảm thấy được kỳ quái, liền có một tiếng “Hùng Bưư, có người tìm” hấp dẫn lực chú ý của mọi người, sau khi nhìn thấy người tới là Uông Uyển Ngưng, tất cả mọi người như ong vỡ tổ chen chúc tới cửa.

Đi theo mọi người tới cửa, nhìn thấy là người nữ sinh ngày hôm qua, Hùng Bưư kinh ngạc nhìn về phía cô, sau khi nghe thấy cô nói lại càng ngây ngẩn cả người.

“Giữa trưa chúng ta hẹn cùng nhau ăn cơm, cậu không có quên đi?” Nhìn bên cạnh còn có những người

khác xem, Ông Uyển Ngưng tận lực nói uyển chuyển chút, làm cho mọi người cảm thấy Hùng Bưư là hèn cô ăn cơm.

“Tôi.....” Hùng Bưư muốn mở miệng nói chuyện lại bị một đạo âm thanh cắt đứt.

“Ngưng ngưng, anh của tôi phải theo tôi về nhà ăn.” Nguyên bản muốn tìm Hùng Bưư cùng nhau đi gặp cô ả kia, không nghĩ tới vừa mới đến cửa phòng học liền nhìn thấy màn hí như vậy. Nhìn Ông Uyển Ngưng, Hùng Tiểu Diệp nghĩ thầm người nữ sinh trong miệng Hùng Bưư chính là cô ta đi.

“Cái gì? Chúng ta rõ ràng đã hứa rồi, làm sao cậu có thể đổi ý?” Nghe thấy Hùng Tiểu Diệp nói, Ông Uyển Ngưng không khỏi tức giận nói.

“Anh, anh nói đã hứa với cô ta sao?” Đối với Ông Uyển Ngưng chỉ trích, Hùng Tiểu Diệp nghe cũng không nghe, chính là hướng Hùng Bưư. Cô mới không tin anh hai sẽ đáp ứng cô ta!

“Không có, anh không có” Hùng Bưư vội vàng làm sáng tỏ nói.

“Uy, cô nghe thấy chưa, anh của tôi nói không có. Phiền toái cô lần sau xác nhận rồi mới nói.” Nhìn Ông Uyển Ngưng tức giận đến xanh mét cả mặt, Hùng Tiểu Diệp trong lòng miễn bàn cao hứng biết bao nhiêu.

“Hùng Bưư, cậu đã đáp ứng với tôi. Chẳng lẽ cậu muốn nuốt lời?” Không để ý đến Hùng Tiểu Diệp vui sướng khi người gặp họa, Ông Uyển Ngưng tiếp tục chỉ hướng Hùng Bưư hỏi.

7. Chương 7

“Tôi không có đáp ứng cô, thực. Hơn nữa lúc ấy tôi muốn gọi cô lại để nói với cô là cô đã hiểu lầm, nhưng mà cô không có nghe thấy cứ bỏ đi.” Hùng Bưư không hiểu, cậu rõ ràng không có đáp ứng vì cái gì Ông Uyển Ngưng nói cậu đã đáp ứng cô?

“Hiểu lầm? Cậu nói tôi hiểu lầm cái gì?” Nghe thấy Hùng Bưư nói, Ông Uyển Ngưng khó hiểu nhăn lại chân mày nhỏ tú lẹ.

“Cái kia, tôi.....” Nhìn thấy mọi người ngưỡng cổ trông chờ, Hùng Bưư chần chờ. Nhiều người như vậy, cậu nói ra không được tốt lắm đi?

“Tôi cái gì, có chuyện mau nói!” Bị bộ dáng ấp a ấp úng của Hùng Bưư biến thành không kiên nhẫn, Ông Uyển Ngưng chịu không nổi ngắt lời cậu.

“Đúng nha, anh, người ta đều nói như vậy, anh cứ nói đi.” Hùng Tiểu Diệp mặc kệ Hùng Bưư nói có làm

cho Ôn Uyên Ngưng xấu hổ hay không, dù sao chuyện cũng không liên quan đến cô.

“Ừ. Cái kia, kỳ thật cô hiểu lắm, tôi cũng không có thích cô.” Sau khi nghe thấy em gái nói, Hùng Bưư gật đầu nói.

Nghe thấy Hùng Bưư nói, tất cả mọi người đồng thời ngây ngẩn cả người. Ôn Uyên Ngưng không thể tưởng tượng được Hùng Bưư thế nhưng cự tuyệt cô, còn ở trước mặt mọi người! Điều này làm cho mặt mũi cô không biết đặt ở nơi nào?

“Vậy cậu lúc đó tại sao lại đỏ mặt?” Chẳng lẽ không phải bởi vì thích mình mới như vậy?

“Cái kia, đó là bởi vì..... A Huân!” Nghĩ đến nguyên nhân đỏ mặt lúc đó, Hùng Bưư không khỏi mặt đỏ như cà chua, lại nhìn thấy xa xa có người đi tới, cậu kinh hô kêu ra.

Mọi người theo tầm mắt của Hùng Bưư nhìn về phía tiền phương, sau khi nhìn thấy Hạo Huân thì ngây ngẩn cả người. Một người đàn ông rất đẹp trai! Chỉ thấy anh ta tao nhã đi đến trước mặt Hùng Bưư, tiếng nói khàn khàn từ tính làm cho mọi người không khỏi say mê.

“Sao lại thế này?” Nhìn Hùng Bưư, nhưng Hạo Huân lại hướng Hùng Tiểu Diệp hỏi.

“Còn không phải là chuyện mà em nói với anh ngày hôm qua sao, bắt quá hiện tại cũng đã giải quyết” Đối với việc Hạo Huân đến, Hùng Tiểu Diệp cũng lấp bắp kinh hãi. Nhìn bốn phía chung quanh, thấy mọi người trong mắt đều ngây ngốc, lại càng hài lòng cười tươi ngĩ. Hạo Huân mị lực thực sự rất lớn a!

“Vậy đi thôi” Nắm tay Hùng Bưư, không đếm xỉa đến người xung quanh nhìn mình, Hạo Huân xoay người rời đi.

“Đợi một chút, Hùng Bưư, cậu hãy nói rõ ràng?” Từ trong ngây ngốc tỉnh lại Ôn Uyên Ngưng vội vàng lên tiếng hô, còn chưa nói rõ ràng đã muốn đi? Nào có chuyện tốt như vậy! *(nhỏ này đúng là hèm biết điều mà)*

Liếc mắt nhìn tay được Hạo Huân nắm, Hùng Bưư lại đỏ mặt, hướng chi hiện tại Hạo Huân cũng đã ra mặt?! Trầm mặt một lúc, Hùng Bưư mới chi chi ngô ngô nói.

“Dù sao..... Dù sao cũng không phải như cô nghĩ.”

“Cậu.....” Đang muốn nói cái gì Ôn Uyên Ngưng lại nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Hạo Huân thì dừng lại, thân thể không tự khống chế được mà run rẩy.

“Cô, thu hồi lại ý niệm ngu xuẩn trong đầu của mình đi, đừng để cho mình làm ra chuyện điên rồ rồi phải trả giá đại giới không cứu vãn nổi” Ánh mắt lạnh như băng, lời nói âm trầm, lúc này Hạo Huân lãnh khốc

không chứa một tia cảm tình. Mà ngay cả Hùng Bưư cũng bị dọa đến ngây ngẩn cả người.

Cảm nhận được độ ẩm trong tay trong nháy mắt lạnh băng, trong mắt Hạo Huân hiện lên một tia ảo não. Lại nhìn về phía Hùng Bưư, ánh mắt lúc này lại ôn nhu chảy ra nước, ngữ khí lại mềm nhẹ, anh rất sợ sẽ dọa cậu sợ. Trước sau thái độ không đồng nhất, mọi người nhìn mà sửng sốt.

“Đi thôi”

Lần này không còn có người dám ngăn đón Hạo Huân, mọi người tự giác tránh ra một con đường đi.

Đi đến trước mặt Uông Uyển Ngưng Hùng Tiểu Diệp mỉm cười nói, nhưng trong mắt rất nghiêm túc khiến cho người ta minh bạch, cô nói cũng không phải vui đùa.

“Tôi khuyên cô tốt nhất vẫn là dựa theo những gì mà anh Hạo nói, bởi vì anh, tuyệt đối là người không thể trêu vào. Mặt khác, đừng có đánh chủ ý lên người anh trai tôi, anh ấy tuyệt đối sẽ không thích cô!”

Nói xong, cũng không quay đầu lại xoay người rời đi, chỉ để lại một đám người bị sửng sốt

Ngồi trong xe, Hùng Bưư cúi đầu không nói một lời, nhúu mày, thường thường ngẩng đầu nhìn về phía Hạo Huân, sau đó lại tiếp tục cúi đầu.

Đối với hành động của Hùng Bưư, Hạo Huân cũng là đồng dạng cau chặt mày không nói lời nào chú ý lái xe, nhìn chăm chú vào hai người, Hùng Tiểu Diệp chịu không nổi đảo cặp mắt trắng dã. Nếu cứ tiếp tục như vậy, cô nhất định sẽ bị chết ngạt!

“Anh hai, anh làm sao vậy?” Nàng quyết định vẫn là từ anh hai xuống tay, như vậy so ra nhanh hơn.

“Không, không có gì.” Sau khi vội vàng nhìn thoáng qua Hạo Huân, Hùng Bưư cúi đầu.

“Còn nói không có gì, anh có phải bị bộ dáng của anh Hạo hù sợ hay không?” Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có nguyên nhân này.

“Ngô, anh không có bị hù đến, chính là.....” Nhớ tới bộ dáng lãnh khốc của Hạo Huân, Hùng Bưư nhúu mày, “Chỉ là cảm thấy A Huân cùng bình thường không giống nhau.” Cậu chưa từng thấy cái dạng kia của Hạo Huân, nhất là lúc Hạo Huân nói chuyện.

“A Huân, anh mới vừa rồi nói là có ý tứ gì a?”

“Không có gì, cậu không cần để ý. Ngoan, nghe lời, đừng nghĩ” Nhân lúc thời gian chờ đèn đỏ chuyển đèn xanh, Hạo Huân nghiêng thân, hạ xuống trán Hùng Bưư một nụ hôn.

Ngơ ngác vuốt cái trán nơi bị hôn, sau khi thoáng nhìn khoe mắt Hùng Tiểu Diệp, máu toàn thân của cậu toàn bộ dồn lên mặt, run rẩy đến mức chỉ vào Hạo Huân nói không được một câu đầy đủ.

“Anh.....Anh..... Anh.....” Anh ta như thế nào làm trò ở trước mặt Tiểu Diệp hôn cậu? Cái này làm cho cậu về sau lấy về mặt gì đứng trước mặt nó?

“Ha ha, anh, anh cũng không cần ngượng ngùng, em đều hiểu được.” Nhìn anh trai hồng thấu mặt, Hùng Tiểu Diệp hảo tâm cố gắng nhin cười.

“Em..... Em hiểu được cái gì?” Hùng Tiểu Diệp ra vẻ đương nhiên làm cho Hùng Bưư khó hiểu.

“Đương nhiên là hiểu được các anh a, giữa người yêu khó tránh khỏi có một chút động tác thân mật, cho nên anh không cần thẹn thùng.”

“Người yêu? Ai a? Tiểu Diệp, em đang nói cái gì, anh như thế nào đều nghe không hiểu?” Cái gì người yêu, ở đây có ai là người yêu a?

“Anh hai, em đương nhiên là đang nói anh cùng anh Hạo a, anh thích anh ấy, anh ấy cũng thích anh, đây không phải gọi là người yêu vậy là cái gì?” Đối với sự trì độn của Hùng Bưư, Hùng Tiểu Diệp không lời nào để nói.

“Em nói anh thích anh ta?” Hùng Bưư không biết biểu tình của mình lúc này có thể nói là trợn mắt há hốc mồm.

“Đúng a, anh, anh đừng nói với em, anh cho tới bây giờ không biết mình thích anh Hạo nha?” Thấy bộ dáng sững sốt của Hùng Bưư, không cần phải nói Hùng Tiểu Diệp cũng biết, cô bất đắc dĩ thở dài một hơi.

“Vốn là muốn đợi cho chính cậu ấy phát giác, nhưng mà hiện tại.....” Liếc mắt nhìn Hùng Bưư, Hạo Huân khoát trá cười nói, “Tiểu Diệp, may mà còn có em.”

“Ha hã, không cần khách sáo” Cười gượng hai tiếng, Hùng Tiểu Diệp ngoan ngoãn quay đầu về sau ngấm nhìn phong cảnh ngoài cửa xe.

Thăng đến sau khi về đến nhà, Hùng Bưư vẫn không có phản ứng lâm vào trạng thái ngây ngốc.

Bởi vì buổi chiều hai người không có khóa (học), nên sau khi ăn cơm xong Hùng Bưư cùng Hùng Tiểu Diệp liền đi xem TV, còn Hạo Huân bởi vì trong cửa hàng xảy ra chút chuyện nên đã đi xử lý.

Ngồi ở trên ghế sofa, Hùng Bư nhìn TV, trong đầu thì lại toàn nghĩ đến những lời Hùng Tiểu Diệp nói ban sáng. Cậu suy nghĩ thật lâu, vẫn không hiểu được vì cái gì Tiểu Diệp cho rằng cậu thích Hạo Huân. Thừa dịp hiện tại Hạo Huân không ở đây, lại chỉ hai anh em bọn họ. Liếc mắt nhìn Tiểu Diệp, Hùng Bư nói.

“Tiểu Diệp”

“Ừ?” Nhìn cũng không nhìn Hùng Bư một cái, Hùng Tiểu Diệp chỉ chăm chăm nhìn vào TV.

“Cái kia.....Anh.....” Nói quanh co nửa ngày, Hùng Bư vẫn không mở miệng được. Vừa nghĩ tới phải cùng em gái thảo luận sự tình này, cậu cảm thấy vạn phần không được tự nhiên.

Không có nghe được thanh âm chờ đợi, Hùng Tiểu Diệp kỳ quái nhìn về phía Hùng Bư, lại phát hiện khuôn mặt của anh trai rõ ràng ửng đỏ, cô không khỏi ngây ngẩn cả người. Nhìn anh trai như vậy, cô không khỏi cảm khái, anh trai cô, anh ấy..... Thực đáng yêu.

Lắc đầu, Hùng Tiểu Diệp vội vàng đem ý tưởng kỳ quái trong đầu trục xuất ra ngoài. Một người con trai uy vũ thế nhưng dùng đáng yêu để hình dung, bất luận nghĩ như thế nào đều là chuyện thực quý dị.

“Anh hai, anh muốn nói cái gì cứ nói đi.”

“Anh..... Anh muốn hỏi em về chuyện buổi sáng.”

“Nga, có vấn đề gì sao?” Thì ra là chuyện này a! Hùng Tiểu Diệp không cho là đúng liếc mắt nhìn Hùng Bư một cái rồi lại tiếp tục xem TV.

“Cái kia.... Em vì cái gì nói anh.....Thích.....A Huân?” Nói xong câu đó, mặt Hùng Bư đã không thể đỡ hơn.

“Ha ha ha ha, anh, em còn tưởng rằng anh sẽ nói cái gì chứ! Dĩ nhiên là bởi vì anh thích anh ấy, em mới có thể nói như vậy a!” Đây không phải là chuyện rất rõ ràng sao! Nghĩ đến anh hai cứ nhiên là hỏi vấn đề này, Hùng Tiểu Diệp liền không thể khống chế chính mình cười ra tiếng.

“Em như thế nào lại thấy anh..... Thích anh ta chứ! Hơn nữa..... A Huân là nam a, anh thích anh ta không phải thật kỳ quái sao?” Chẳng lẽ Tiểu Diệp không thấy kỳ quái sao? Một người con trai thích một người con trai khác, nghĩ tới, Hùng Bư đã cảm thấy bất khả tư nghị*, hướng chỉ là phát sinh ở trên người mình.

() không thể tưởng tượng, chuyện khó tin không thể tưởng tượng được.*

Thấy nghi hoặc trong mắt Hùng Bư, Hùng Tiểu Diệp mới nhớ tới anh hai đối với tình yêu rất xa lạ, không khỏi thở dài một hơi, nghiêm túc nói. “Anh hai, anh chán ghét anh Hạo sao?”

Chán ghét A Huân? Cậu cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới sẽ chán ghét A Huân. Hùng Bư lắc lắc đầu.

“Vậy anh đối với chuyện anh Hạo hôn anh có cảm giác gì?” Thấy gương mặt Hùng Bư lập tức đỏ bừng, Hùng Tiểu Diệp hiểu rõ cười nói, “Như vậy nếu đổi thành đứa con gái buổi sáng hôn anh, anh sẽ như thế nào?”

“Đứa con gái hồi buổi sáng?” Vừa nghĩ tới Ưng Uyển Ngưng sẽ hôn cậu, Hùng Bư cảm giác cả người không được tự nhiên. “Cô ấy làm gì muốn hôn anh? Vậy không phải là kỳ quái lắm sao? Anh cùng cô ấy lại không quen.”

“Nếu hai người quen biết thì sao, nếu đứa con gái kia muốn hôn anh, anh sẽ để cô ta hôn sao?” Hùng Bư thật sự làm cho Hùng Tiểu Diệp bất đắc dĩ đảo cặp mắt trắng dã.

“Làm sao có thể? Anh cũng không phải loại người tùy tiện thế.” Đối với giả thiết của em gái, Hùng Bư không đồng ý nhăn nhu chân mày.

“Vì cái gì không có khả năng? Đối phương bộ dạng coi như có thể, huống hồ được hôn một chút anh cũng không thiệt thòi, không phải sao?” Như là phát hiện Hùng Bư không hờn giận, Hùng Tiểu Diệp tiếp tục nói.

“Không phải vấn đề có khả năng hay không, dù sao anh cũng sẽ không để cô ta hôn anh.” Hùng Bư kiên định nhìn về phía Hùng Tiểu Diệp.

“Vì cái gì? Xã hội bây giờ rất thoáng, cho dù không phải bạn trai bạn gái, thân mật một chút không có gì lớn a”

“Kia là bọn họ, không phải anh, huống hồ anh lại không thích cô ấy, làm chi muốn cho cô ấy hôn.” Hùng Bư đương nhiên hiểu ý tứ Hùng Tiểu Diệp, bắt quả cậu vẫn kiên trì ý nghĩ của mình.

“Anh hai, đây chính là tự anh nói, anh không thích chắc chắn không để cho người đó hôn. Anh đã để cho anh Hạo hôn anh, vậy thì chứng tỏ anh thích anh ấy.” Vỗ vỗ bả vai Hùng Bư, Hùng Tiểu Diệp bày ra nụ cười thật tươi.

Nghe thấy Hùng Tiểu Diệp nói, Hùng Bư nhất thời ngây ngẩn cả người. Chẳng lẽ thực là bởi vì cậu thích A Huân mới có thể để cho A Huân hôn cậu? Nếu thật là nói như vậy, vậy bọn họ..... Có thể như Tiểu Diệp nói bọn họ là một đôi tình nhân. Nhưng mà vừa nghĩ đến cha mẹ đã mất, Hùng Bư không khỏi cúi đầu trầm mặc không nói.

“Anh hai, anh làm sao vậy?” Không phải vừa rồi còn tốt lắm sao? Như thế nào lập tức không nói gì? Hùng Tiểu Diệp khó hiểu lắc lắc Hùng Bư.

“Tiểu Diệp..... Ba mẹ nhất định không đồng ý,” Cho dù bọn họ đã qua đời, Hùng Bư cũng hi vọng được

bọn họ chấp nhận.

“Này anh yên tâm đi, em đã sớm cùng ba mẹ đề cập qua, em miệng lưỡi thao thao bất tuyệt thuyết phục, bọn họ tự nhiên là đồng ý.” Nhớ tới, Hùng Tiểu Diệp không khỏi bội phục dự đoán trước của mình. Lúc trước cô khả là vì phòng ngừa vạn nhất mới gạt anh hai cùng ba mẹ nói qua, không nghĩ tới hiện giờ thật đúng là phát huy công dụng.

“Cái gì? Em nói khi nào? Anh thế nào không biết” Hùng Bưư không khỏi kinh ngạc trừng lớn hai mắt.

“Đương nhiên là lúc ba mẹ còn tại. Anh hai, anh cũng không nghĩ đi, lúc ấy điều kiện trong nhà như vậy sẽ có con gái nào yêu thích anh a, huống chi anh lại vừa chậm tiêu vừa trì độ. Sẽ có sao, em cùng ba mẹ nói, cùng với có một con dâu không bằng có một con rể giàu có. Sau đó bọn họ ngẫm lại cuối cùng đã đáp ứng.” Đương nhiên, quá trình nào có đơn giản như vậy, bất quá trọng điểm là cuối cùng bọn họ đồng ý là được rồi.

“Vậy còn em? Em sẽ.....Khinh thường anh sao?” Vấn đề ba mẹ xem như giải quyết, nhưng mà.....Hùng Bưư chần chờ nhìn về phía Hùng Tiểu Diệp.

“Kính nhờ, anh hai, nếu khinh thường anh, em đã không cùng ba mẹ nói a! Yên tâm đi, anh vĩnh viễn là anh trai của em” Đối với Hùng Bưư trì độ, Hùng Tiểu Diệp bất đắc dĩ nói.

8. Chương 8

“Tiểu Diệp, cảm ơn em” Hùng Bưư cảm động đến vành mắt đỏ bừng, có thể có được đứa em gái như vậy cũng là phúc khí của hắn,

“Anh hai, anh khách sáo cái gì. Tóm lại, anh có vấn đề gì cũng có thể hỏi em, em là tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn.” Hùng Tiểu Diệp hào khí vỗ ngực hùng hồn nói.

“Vậy em nói ba mẹ A Huân, bọn họ sẽ đồng ý không?” Lại nói tiếp, Hùng Bưư còn chưa từng nghe A Huân nhắc tới cha mẹ mình.

“Anh, chẳng lẽ anh Hạo không nói cho anh biết, anh ấy là cô nhi sao?” Hùng Tiểu Diệp kinh ngạc nhướn chân mày, nhưng mà nghĩ đến cô cũng là từ chỗ Lam Linh mới biết được nên cũng liền thấy không có gì kỳ quái.

“Anh không biết, A Huân cho tới bây giờ không có nói với anh.” Hùng Bưư lắc lắc đầu, nghĩ đến Hạo Huân thế nhưng là cô nhi thì không khỏi cảm thấy khổ sở. Tuy rằng cậu mất cha mẹ nhưng cậu vẫn còn có Tiểu Diệp, mà Hạo Huân một người thân cũng đều không có.

“Có thể là anh Hạo cảm thấy chuyện này không trọng yếu, cho nên mới không nói cho anh biết.” Nghĩ đến cái này cũng có khả năng.

“Có lẽ em nói đúng. Nhưng mà, Tiểu Diệp, làm sao em biết A Huân là cô nhi a?” Cậu cũng không biết, Tiểu Diệp như thế nào lại biết? Có phải Hạo Huân nói cho Tiểu Diệp biết nhưng lại không muốn nói cho mình biết hay không? Nghĩ đến khả năng này, Hùng Bưư không khỏi cảm thấy ngực chình mình rầu rĩ.

“Đó là em hỏi Linh tỷ, là chị ấy nói cho em, anh, kỳ thật anh cũng có thể đi hỏi anh Hạo a, tin tưởng anh ấy nhất định sẽ nói cho anh biết.” Cảm giác được trong giọng nói có chút ghen tuông của Hùng Bưư, Hùng Tiểu Diệp không nên nổi buồn cười, anh trai trì hoãn của cô thế nhưng biết ghen. Xem ra Hùng Bưư thực thích anh Hạo Huân.

“Nếu anh hỏi anh ta, anh ta sẽ nói cho anh biết sao?” Cho dù Hùng Tiểu Diệp nói như thế, Hùng Bưư vẫn là không tin tưởng cho lắm.

“Sẽ, bởi vì anh Hạo thích anh a, cho nên vô luận anh hỏi anh ấy cái gì, anh ấy đều sẽ nói. Anh, tin tưởng em, em sẽ không lừa anh.” Ai, cái anh ngốc nhà cô thật đúng là thiếu tự tin a!

Nghe Hùng Tiểu Diệp cam đoan, Hùng Bưư gật gật đầu nghĩ, đợi đến tối Hạo Huân công tác trở về cậu sẽ hỏi, trên miệng không nên nổi nở nụ cười.

Thấy Hùng Bưư tươi cười, Hùng Tiểu Diệp yên tâm tiếp tục xem TV, nhưng không biết, anh trai của cô sở dĩ cười hoàn toàn không phải như cô nghĩ.

Sau khi nhẹ nhàng mở cửa phòng, lại thấy Hùng Bưư đang co rút cuộn nằm ở trên ghế sofa ngủ, chân mày không khỏi nhíu lại. Hạo Huân đi qua, không tốn một chút sức ôm lấy Hùng Bưư đi về phía phòng ngủ.

“A Huân, anh đã về rồi?” Đang lúc Hùng Bưư mơ mơ màng màng cảm giác được mình bị người ôm lấy, sau khi nhìn thấy là Hạo Huân, không khỏi cao hứng giương lên tươi cười.

“Ừ, như thế nào không lên giường ngủ?” Cảm nhận được Hùng Bưư vui thích, nguyên bản nghĩ muốn trách cứ, Hạo Huân không khỏi phóng nhẹ ngữ khí.

“Tôi có việc muốn nói với anh” Chờ Hạo Huân sau khi ôm mình đến trên giường, nhìn chăm chú vào bóng dáng của Hạo Huân, Hùng Bưư nói. Ngay cả chính cậu cũng không biết trong ngữ khí của mình không tự giác có chút làm nũng.

Nghe thấy Hạo Huân nói giống như là làm nũng, Hạo Huân kinh ngạc khơi lên lông mi, cước bộ đi đến bên phòng tắm bỗng chột đi trở về.

“Chuyện gì?” Ổ trên trán Hùng Bưư rơi xuống một nụ hôn, Hạo Huân ngồi xuống bên cạnh hỏi Hùng Bưư.

“A Huân, anh là một cô nhi?” Dĩ vãng đối Hạo Huân hôn hôn Hùng Bưư không có bao nhiêu phản ứng, hiện tại sau khi mình bạch mình cũng thích Hạo Huân, Hùng Bưư có chút hơi ngượng ngùng. Không tự giác gãi gãi đầu, Hùng Bưư hỏi.

“Ừm, tại sao đột nhiên hỏi chuyện này?” Hùng Bưư ngượng ngùng làm cho Hạo Huân biết cậu đã hiểu được anh thích cậu, nhưng mà đối với việc Hùng Bưư thế nhưng lại hỏi thân thể của mình, điều này khiến cho Hạo Huân có chút kinh ngạc.

“Không có gì. A Huân, như thế nào chưa từng nghe anh nhắc tới?” Đối mặt với ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Hạo Huân, Hùng Bưư không tự giác cúi đầu.

“Anh cảm thấy cái này không có gì đáng nói, cho nên không nói. Làm sao vậy?” Kéo qua Hùng Bưư, đem cậu ôm vào trong ngực, nghe mùi thơm ngát trên người cậu vừa mới tắm xong, Hạo Huân lơ đãng nói.

Tựa vào đầu vai to lớn của Hạo Huân, Hùng Bưư rầu rĩ nói. “Chỉ là cảm thấy, Tiểu Diệp cùng Linh tỷ đều biết, mà tôi lại không biết, trong lòng là lạ.”

Thì ra em ấy là ghen tị, Hạo Huân khoái trá ôm chặt Hùng Bưư, dán vào tai cậu trầm thấp nói, “Về sau em muốn biết cái gì, anh đều sẽ nói cho em biết”

Bị nhiệt khí của Hạo Huân thổi vào lỗ tai làm cho ngứa ngứa, Hùng Bưư ngo ngoay lại bị vòng tay siết chặt vào trong ngực không thể động đậy. Cảm nhận được nhiệt độ từ trên người Hạo Huân truyền đến, Hùng Bưư không khỏi đỏ mặt, nửa ngày mới lên tiếng.

“A Huân, tôi.... Em muốn ngủ”

“A Bưư, anh muốn em” Thanh âm khàn khàn công bố Hạo Huân đã nhẫn nại dục vọng đã lâu.

Thấy lửa nóng trong ánh mắt Hạo Huân, cho dù Hùng Bưư tái trí đến đâu thân thể vẫn không khỏi run nhè nhẹ. Cậu cũng không rõ lắm ý tứ của Hạo Huân, nhưng là không nhịn được cảm thấy sợ hãi, không khỏi cự tuyệt nói. “A Huân, em.....Em ngày mai còn phải đi học, em..... Em muốn ngủ”

“Ngày mai xin phép. Đừng sợ, anh sẽ không làm em bị thương.” Biết Hùng Bưư đối phương diện này xa lạ, Hạo Huân thương tiếc, ở trên mặt Hùng Bưư không ngừng hạ xuống nụ hôn, cuối cùng mới khẽ hôn lên đôi môi Hùng Bưư.

“A Bưư, anh yêu em” Nói xong, liền nồng nhiệt hôn lên đôi môi Hùng Bưư.

“Ừm.....”

Còn bị vây trong trạng thái ngây ngốc, Hùng Bư chỉ có thể bị động tiếp nhận cái hôn của Hạo Huân, dần dần hai tay khoát lên bả vai của Hạo Huân, lại không tự giác rên ra tiếng.

Không ngừng trêu đùa Hùng Bư trức trặc phản ứng, hai tay cũng không đành chỉ vuốt ve thân thể dưới thân. Xuyên nhập vào trong quần áo, hai tay nóng hổi làm cho Hùng Bư không nhịn được run rẩy, ở bàn tay xoa nắn hai hạt đậu đỏ hồng trước ngực thì lại rên rỉ ra tiếng.

“Ừm.....A.....”

Phát giác bên tai truyền đến tiếng rên rỉ đúng là xuất từ chính miệng mình, Hùng Bư then thùng bụm miệng, nhưng sau một giây bị song thủ cưỡng chế lấy ra.

“Đừng che, anh thích âm thanh của em phát ra.” Nhất là do chính hắn làm cho Hùng Bư phát ra thanh âm khả ái như thế.

“Không cần.....” Hạo Huân nói càng làm cho Hùng Bư xấu hổ đến toàn thân đỏ bừng, chỉ có thể không ngừng lắc đầu hô không cần. Cậu không cần phát ra tiếng kêu tu nhân như vậy, này sẽ để cho cậu cảm thấy thực xấu hổ.

Thấy bộ dáng then thùng của Hùng Bư, Hạo Huân lại cảm giác dục vọng của mình càng trở nên mãnh liệt, nhưng vì không muốn làm cho Hùng Bư sợ hãi, hắn chỉ có thể kìm nén chính mình từ từ đến.

“Ngoan, đừng sợ, em cái gì cũng đừng nghĩ, chỉ cần nghĩ đến anh là được rồi.” Kéo hai tay vô lực của Hùng Bư để cho cậu ôm lấy mình, Hạo Huân không ngừng ở bên tai cậu nói nhỏ.

“A Huân.....” Hai tròng mắt mờ mờ nhìn chăm chú vào tuấn nhan trước mắt, hai tay không tự giác ôm chặt cơ thể to lớn kia, trọng miệng lại thì thầm cái tên đã khắc sâu vào trong trí nhớ.

“Anh yêu em” Sau khi thủ thỉ nói ra yêu ngữ, Hạo Huân cúi đầu hôn xuống đôi môi của thiên hạ dưới thân đã bị hắn hôn đến sưng đỏ.

Nụ hôn say sưa không ngừng rơi xuống cổ, xương quai xanh, trên ngực, bụng, đùi, cuối cùng đi đến dưới hạ thân lửa nóng. Không chút do dự mở ra đôi môi bao trùm dục vọng của Hùng Bư, dùng đến kỹ xảo chính mình quen thuộc không ngừng lấy lòng người anh âu yếm.

“Ồ..... Không.....Phải.....”

Nhìn đến địa phương ngay cả mình đều rất ít khi chạm qua, lúc này bị khoang miệng ấm áp của Hạo Huân bao phủ, trong nháy mắt trong đầu đều là trống rỗng. Toàn thân không ngừng dâng lên khoái cảm, Hùng Bư kêu khóc. Chưa bao giờ chịu qua kích thích như thế, Hùng Bư không ngừng vận vẹo thân thể, hai tay cũng chống đẩy Hạo Huân, bắt đầu bị khoái cảm cùng tình dục khống chế, thân thể một chút khí lực đều sử dụng không được, chỉ có thể bất lực kêu khóc.

“A.....” Ở một tiếng kêu sợ hãi phóng ra tinh dịch, thân thể hư mềm nằm ở trên giường, trong đầu lại trống rỗng, chỉ có thể không ngừng thở hỗn hển.

Nhìn chăm chú vào Hùng Bư, trên da thịt ngăm đen đỏ thắm, dấu hôn trải rộng khắp thân thể, hai mắt nhắm không có tiêu cự nhìn hấn, đôi môi đỏ tươi hấp dẫn hít thở giống như khe trương khe hợp. Cảm nhận được dục vọng dưới thân gào thét, Hạo Huân lấy ra thuốc mỡ ở trong tủ đầu giường, lấy tay quét một lượng thuốc mỡ, sau đó đem ngón tay tham hưởng xuống giữa đùi thiên hạ dưới thân.

Thân thể bị dị vật xâm nhập hơi khó chịu làm cho Hùng Bư sợ hãi rên rỉ, nhưng sau đó lại bị Hạo Huân ngăn chặn đôi môi, chỉ có thể không ngừng vận vẹo thân thể để trốn tránh dị vật tiếp xúc, lại làm cho ngón tay thon dài của Hạo Huân càng thêm xâm nhập sâu vào mật huyết của cậu.

“A.....Ừm ư.....”

Nhìn chăm chú vào phản ứng của Hùng Bư, Hạo Huân biết chắc là mình đụng chạm tới điểm mẫn cảm trong cơ thể cậu, ngón tay lại hảo không lưu tình tập trung tấn công điểm mẫn cảm kia, thẳng đến khi chọc đến Hùng Bư kinh suyễn liên tục. Ở Hạo Huân không ngừng âu yếm, lần thứ hai phóng thích.

Sau khi rút ngón tay ra, Hạo Huân đem dục vọng của mình vùi vào trong mật nguyệt mềm mại. Nguyên bản huyết đạo được mở rộng tại khi Hạo Huân tiến vào không ngừng bị căng lớn, cũng trở nên rất chặt hẹp. Thẳng đến khi hoàn toàn tiến vào trong cơ thể Hùng Bư, Hạo Huân mới chú ý tới tiếng la khóc của Hùng Bư, không khỏi đau lòng cúi đầu hôn xuống nước mắt không ngừng lăn chã rơi.

“Ồ.....Đau quá.....”

Huyết đạo bị cứng rắn chen vào không ngừng kêu gào đau đớn, trong cơ thể cảm giác cự vật to lớn áp bách càng làm cho Hùng Bư đau đến khóc ra tiếng. Không ngừng chống đỡ người đàn ông bao trùm trên người mình, dục vọng lại cảm nhận đau đớn héo rút.

“Thả lỏng, chờ một chút sẽ không đau nữa, ngoan, thả lỏng.....”

Không ngừng vuốt ve dục vọng uể oải của Hùng Bư, thương tiếc không ngừng hôn lên hai má em ấy. Thẳng đến khi thiên hạ trong ngực hoàn toàn thả lỏng, Hạo Huân mới bắt đầu luật động.

“A.....A.....”

Theo Hạo Huân đóng đưa, khoái cảm liên tiếp từ nơi bọn họ tiếp hợp tràn ngập ra, Hùng Bư chịu không nổi ôm chặt Hạo Huân, phần eo không bị khống chế, phối hợp theo nhịp mà vận vẹo.

Cảm nhận được Hùng Bư phối hợp, Hạo Huân lại đẩy nhanh tốc độ ở trong cơ thể Hùng Bư ra vào. Dục vọng ham muốn Hùng Bư làm cho Hạo Huân lần đầu tiên phóng thích ra ngoài, sau đó không đếm xỉa đến Hùng Bư một mỗi một lần nữa muốn cậu, thẳng đến khi Hùng Bư không chống cự nổi sự nhiệt tình của

Hạo Huân mà ngất lịm đi mới thôi.

Vuốt ve hai má đầy mồ hôi của Hùng Bưư, Hạo Huân đau lòng ở trên môi cậu hôn hít. Nếu không phải lo lắng đến Hùng Bưư đã mệt đến ngất đi, hẳn có thể sẽ còn tiếp tục muốn cậu.

Cảm nhận được dự vọng còn chôn trong cơ thể Hùng Bưư vẫn là bộ dạng tinh lực dư thừa, Hạo Huân không khỏi vì mình dự vọng chưa thỏa mãn mà cảm thấy buồn cười. Liên giữ như vậy, Hạo Huân ôm chặt Hùng Bưư chìm vào mộng đẹp.

Chờ Hùng Bưư sau khi tỉnh lại đã là sau giờ Ngọ (11am -1pm), xuyên thấu qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng, ánh sáng chiếu vào làm cho cậu mở mắt không ra. Sau khi thích ứng với ánh sáng, cậu mới bắt đầu nhìn về bốn phía. Thoáng nhìn đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường, thấy kim đồng hồ chỉ 1h, không khỏi kinh ngạc từ trên giường bật ngồi dậy, ngay sau đó thân thể do đau nhức mà té ngã trở về.

“Ô.....Đau quá”

Toàn thân bủn rủn làm cho Hùng Bưư hô đau ra tiếng, nhất là địa phương nói không nên lời kia không ngừng truyền đến đau đớn, sau khi thoáng nhìn không có một bộ quần áo trên người thì kinh ngạc đến ngây ngẩn cả người. Cậu nhớ rõ cậu đều là mặc quần áo ngủ à? Như thế nào sẽ.....

Ở thời điểm Hùng Bưư sững sờ, cửa phòng bị người mở ra. Sau khi nhìn thấy Hùng Bưư một bộ ngây ngốc ngồi ở trên giường, Hạo Huân không khỏi cảm thấy buồn cười. Sau khi ở trên môi Hùng Bưư hạ xuống một nụ hôn, mới ngồi xuống.

“Tỉnh?”

Hùng Bưư còn đang tự hỏi vì cái gì không mặc quần áo thì sau khi nhìn thấy Hạo Huân, trong đầu thoáng hiện từng bức họa tối hôm qua, nghĩ đến mình không mặc quần áo là bởi vì..... Hai má không khống chế được đỏ lên, hai tay lại nắm chặt trốn ở trong chăn bao lại chính mình.

Nhìn thấy hành động của Hùng Bưư, Hạo Huân cười khê một tiếng, cố ý ghé vào lỗ tai cậu thông thả nói. “Đừng che, nên nhìn anh đều nhìn.”

Oanh! Máu toàn thân tất cả đều xông lên hai má, ở Hạo Huân đụng chạm, Hùng Bưư xấu hổ nhắm hai mắt lại.

“Ha ha, A Bưư, em thật đáng yêu” Không chờ Hùng Bưư phản ứng, Hạo Huân đã hôn lên môi cậu.

“Ừm.....”

Đang lúc hai người hôn đến khó chia lìa, Hạo Huân muốn tiến thêm một bước yêu thương tiếp xúc cùng Hùng Bư, một đạo thanh âm lại xuất hiện tại cửa phòng.

“Anh, nghe anh Hạo nói anh xin phép, anh làm sao.....Không.....Thoải.....Mái..... “ Đang muốn đến thăm Hùng Bư, Hùng Tiểu Diệp sau khi mở cửa phòng liền nhìn thấy hai người trên giường, kinh ngạc trừng lớn mắt, nhất là khi nhìn thấy anh trai của cô đôi môi sưng đỏ, tiếp đó nhìn thấy ánh mắt Hạo Huân giống như giết người liền rất nhanh nói, “Quấy rầy, các anh tiếp tục”

Phanh một tiếng, rất nhanh khép cửa phòng lại. Đứng ở ngoài cửa phòng Hùng Tiểu Diệp kinh hãi vỗ ngực, thiên a, anh Hạo ánh mắt thật đúng là khủng bố! Lần sau, cô cũng không dám..... đi vào căn phòng này nữa.

Giống với Hùng Tiểu Diệp hai người ở trong phòng cũng giật mình, chẳng qua Hùng Bư xấu hổ đến mức không dám ra ngoài, mà Hạo Huân tất nhiên là vì chuyện tốt bị cắt ngang mà thẹn quá thành giận. Về phần Hùng Tiểu Diệp nói như là ‘tiếp tục’ không cần nghĩ cũng biết là không thể nào.

9. Chương 9

Lần đầu thân thể ném mùi vị hoan ái hơn nữa Hạo Huân không biết kiềm chế, Hùng Bư nằm ở trên giường suốt một tuần lễ nghỉ ngơi mới có thể xuống giường được.

Trong thời gian đó thường nghe thấy Hùng Tiểu Diệp buông lời trêu chọc Hạo Huân, làm cho Hùng Bư xấu hổ đến không dám đạp bước ra khỏi phòng. Nếu không phải Hạo Huân cưỡng chế ôm Hùng Bư ra khỏi phòng, tin tưởng Hùng Bư lúc này còn có thể trốn ở trong phòng tiếp tục làm đà điều.

Lúc quay trở lại trường học Hùng Bư tiếp nhận lấy quan tâm thăm hỏi của các bạn học, chỉ có thể mặt đỏ không nói gì, cũng may tất cả mọi người cho rằng cậu bối vì là cảm mạo nhẹ mà xin nghỉ phép một tuần lễ mà cảm thấy ngượng ngùng mới đỏ mặt. Hùng Bư cũng tùy mọi người chế nhạo, này so với để cho mọi người biết nguyên nhân thực sự tốt hơn rất nhiều.

Ngẫu nhiên có đôi lúc ở trong sân trường gặp Ông Uyển Ngưng làm cho Hùng Bư xấu hổ không thôi, cũng may Ông Uyển Ngưng cũng không nhìn cậu cái nào liền lướt qua, điều này làm cho cậu yên tâm không ít. Nói như thế nào Ông Uyển Ngưng cũng là con gái, mà lúc trước, cậu ở trước mặt mọi người cự tuyệt cô, điều này làm cho Hùng Bư luôn luôn cảm thấy thực ngại ngùng.

Bất quá khiến cho Hùng Bư phiền não nhất chính là, người quen biết cùng không quen đều đến hỏi cậu về chuyện của Hạo Huân. Vốn nha, anh đẹp trai ai không yêu, nhất là giống như Hạo Huân vậy, một kẻ có tiền lại có mã ngoài! Bởi vậy có thể thấy được, Hùng Bư phiền não có thể thông cảm.

Đồng dạng bị bạn học dây dưa còn có Hùng Tiểu Diệp, nhưng mà cô cũng không giống Hùng Bư chỉ biết nói không biết, không rõ ràng lắm. Đối mặt với vấn đề của mọi người, cô trả lời ‘lời nói ra mà không khiến cho người ta kinh ngạc cũng làm cho người ta không ngừng tìm chết’*, một câu ngăn chặn miệng của mọi

người, kèm theo cũng giải quyết phiền não của Hùng Bưư.

() chắc đại ý như những câu gây sốc cho mọi người, nhằm bịt miệng người ta lại không cho đi hỏi, đi nói lung tung.*

“Anh Hạo đã có người yêu rồi, quan trọng nhất là trừ bỏ người kia anh ấy hẳn là không thể yêu người nào khác nữa.”

Dám cùng anh trai của cô tranh đoạt anh Hạo, cô ——Hùng Tiểu Diệp là người đầu tiên không đồng ý!

Cứ như vậy chuyện sôi nổi về Hạo Huân cũng lập tức bình thản, mọi người lại khôi phục cuộc sống dĩ vãng, trừ bỏ Hùng Bưư. Gần đây, trên người Hùng Bưư mang theo khối xanh khối tím về nhà. Đối mặt Hạo Huân hỏi, Hùng Bưư chỉ nói mình không cẩn thận đụng phải. Nghĩ đến Hùng Bưư phản ứng trì hoãn, Hạo Huân đau lòng rất nhiều không quên dặn cậu cẩn thận một chút.

Mà lần này cái trán của Hùng Bưư cư nhiên bị may vài mũi, điều này làm cho Hùng Tiểu Diệp không khỏi cảm thấy anh hai mấy ngày liên tiếp bị thương có thể không phải đơn thuần chỉ là chuyện ngoài ý muốn. Hạo Huân về đến nhà nhìn thấy cái trán Hùng Bưư băng vải trắng hơn nữa còn biết bị may mấy mũi, trong mắt độ ảm hạ xuống thấp nhất.

“A Huân, bác sĩ nói mấy ngày nữa thì tốt rồi, anh đừng lo.” Tuy rằng có lúc rất đau làm cho cậu thiếu chút nữa là chảy nước mắt, nhưng mà.....Liếc nhìn mặt nghiêng đầy ác liệt của Hạo Huân, Hùng Bưư tất nhiên là không ngu ngốc nói ra miệng.

“Rất đau hả?” Nhẹ vỗ về miệng vết thương trên trán, cảm giác được cơ thể trong lòng ngực mình co rúm, trong mắt hiện lên một tia âm độc. Lại sau khi nghe thấy Hùng Bưư phủ nhận, thì không vui nhún mày.

“Ách.....Hoàn hảo” Thấy Hạo Huân nhún mày, Hùng Bưư vội vàng bổ thêm một câu “Kỳ thật có đau một chút” Nhưng Hùng Bưư cũng không dám cùng Hạo Huân nói kỳ thật rất đau, miễn cho đến lúc đó cậu lại không xuống giường được. Nghĩ đến mỗi lần Hạo Huân đều là mượn chuyện cậu làm sai mà yêu thương cậu, càng làm cho cậu không xuống giường được, hai gò má Hùng Bưư không khỏi đỏ thắm một mảnh.

Thoáng nhìn Hùng Bưư đỏ bừng gương mặt, không cần nghĩ Hạo Huân cũng biết Hùng Bưư không chịu nói nguyên nhân thật sự, không khỏi buồn cười lắc lắc đầu. Bất quá chuyện quan trọng trước mắt chính là anh phải biết Hùng Bưư như thế nào mà bị thương.

“Thương thế kia là ai làm ra? A Bưư, đừng để cho anh biết em nói dối” Vì phòng ngừa Hùng Bưư nói qua loa cho xong chuyện, Hạo Huân trước tiên cảnh cáo nói. Lần này, anh khả sẽ không dễ dàng cho cậu lừa dối cho qua.

“Ừm, em đã biết. Kỳ thật em cũng không biết như thế nào phát sinh, chính là dọc đường đi, chậu hoa trên lầu đột nhiên rơi xuống. Cũng may bạn học của em đẩy em ra, nếu không em có thể đã bị nện trúng đầu. Chấn thương này chính là do té ngã trên mặt đất không cẩn thận đụng phải một tảng đá mà bị trầy.”

Không đếm xỉa đến hai tròng mắt Hạo Huân lập tức trở nên thâm trầm, Hùng Bưư thẳng nói ra, “Nhưng mà, A Huân, anh nói có kỳ quái hay không, chậu hoa hảo hảo như thế nào lại đột nhiên rơi xuống chứ?” Đây là nguyên nhân Hùng Bưư thấy khó hiểu.

Nhìn hai mắt trong suốt mang theo điều khó hiểu, Hạo Huân thản nhiên nói. “Đúng là kỳ quái, có thể là người nào đó không cẩn thận đụng phải mới rớt xuống.” Nếu lúc ấy bên cạnh Hùng Bưư không có ai..... Hạo Huân không dám nghĩ đến tình cảnh lúc đó.

Ở bên ngoài nhìn vào như là chuyện ngoài ý muốn, nhưng Hạo Huân không nghĩ vậy. Nhiều người đi trên đường như vậy, vì cái gì chậu hoa cổ tình nện lên trên đầu Hùng Bưư? Giống như là đã dự liệu trước Hùng Bưư sẽ đi qua nơi đó, chậu hoa không tiếng động mà rớt xuống. Hơn nữa trước đó trên người Hùng Bưư vết to vết nhỏ xanh tím, Hạo Huân tuyệt đối dám khẳng định, này, nhất định không phải là ngoài ý muốn.

Bất quá, bất kể là ai, hắn cũng phải cho người kia trả giá thật nhiều!

“A Huân, anh đang suy nghĩ gì thế?” Lắc lắc Hạo Huân, Hùng Bưư khó hiểu hỏi.

“Không có gì. Về sau em cẩn thận một chút, biết không?” Hạo Huân lắc lắc đầu nói. Xem ra, ngày mai hắn phải dặn Hùng Tiểu Diệp chú ý người bên cạnh Hùng Bưư một chút.

“Em đã biết.” Dụi dụi mắt, Hùng Bưư gật gật đầu cuộn người ở trong lòng ngực Hạo Huân nhắm hai mắt lại.

“Ngủ đi” Thấy hành động của Hùng Bưư, Hạo Huân chỉ biết em ấy mệt nhọc. Thương tiếc ở trên môi Hùng Bưư hạ xuống nụ hôn, tiếp đó cũng ôm lấy Hùng Bưư chìm vào mộng đẹp.

Hùng Tiểu Diệp đang ngồi ở trong phòng học cùng bạn học tán dóc, thì nhìn thấy một nam sinh hốt ha hốt hoảng chạy vào đứng ở cửa nhìn xung quanh, lúc nhìn thấy cô thì la lớn.

“Hùng Tiểu Diệp, anh của bạn gặp chuyện không may rồi! Mau ra đây!”

Trong phòng học đang ồn ào nhất thời lập tức lặng yên đi, mọi người nhất trí nhìn về phía Hùng Tiểu Diệp, thẳng đến bạn học bên cạnh đẩy một chút, Hùng Tiểu Diệp mới từ trong ngây ngốc phản ứng lại.

“Cái gì? Anh của tôi xảy ra chuyện gì?”

“Bạn trước tiên đi với tôi đến phòng chăm sóc sức khỏe, trên đường tôi sẽ nói với bạn” Cũng không đợi cho Hùng Tiểu Diệp phản ứng, nam sinh kéo lấy cánh tay cô liền nhanh chóng hướng phòng chăm sóc sức khỏe chạy đi.

Thấy Hùng Bưư nằm ở trên giường bệnh màu trắng, cái trán mấy ngày hôm trước bị thương lúc này thể nhưng quần một tảng lớn băng gạc, miệng lại không ngừng nói mê “Máu.....Máu.....” Nhìn chăm chú vào anh hai trên mặt biểu tình thống khổ, Hùng Tiểu Diệp lập tức rống giận la lên.

“Anh của tôi rốt cuộc làm sao vậy?”

“Vị bạn học này, em trước tiên bình tĩnh một chút. Anh của em cậu ấy từ trên cầu thang té xuống, cạ sát đến cái trán chảy máu chút, hiện tại không có việc gì.” Đáng thương cho bác sĩ ông đây đã một bó to tuổi hiện tại lại đảm đương thành nơi trút giận. Quan sát cô bé trước mắt hai tròng mắt đầy phần nộ, lão bác sĩ thầm thở dài một hơi, không ngờ một giây sau lại bị người xách lên.

“Nếu không có việc gì anh tôi vì cái gì còn chưa tỉnh lại, vẻ mặt còn một bộ thống khổ?!” Nếu không phải bận tâm người trước mắt đã lớn tuổi, Hùng Tiểu Diệp thật muốn bóp chết ông ta.

“Này..... Tôi cũng không biết” Biết rõ nói ra sẽ làm cho cô gái càng tức giận hơn, nhưng mà xuất phát từ chức trách của thầy thuốc bác sĩ ăn ngay nói thật.

Nhìn chăm chăm vị bác sĩ hồi lâu, mọi người ở đây nghĩ đến Hùng Tiểu Diệp sẽ vung tay, thì liền thấy cô buông ông bác sĩ ra ngược lại hướng về phía bọn họ. Bị Hùng Tiểu Diệp nhìn chăm chăm vào, đại đa số nam sinh toàn bộ không khỏi nuốt một ngụm nước miếng, thật sự là, ánh mắt Hùng Tiểu Diệp quá mức dọa người, bọn họ thực lo lắng cho mình có thể hay không một giây sau sẽ bị cô sát (giết).

“Anh của tôi tại sao lại ngã cầu thang?” Cho dù tức giận muốn chết nhưng Hùng Tiểu Diệp vẫn không quên hỏi sự tình nguyên do.

“Lúc ấy chúng tôi cũng không rõ cho lắm, chờ chúng tôi kịp phản ứng thì A Bưư đã ngã xuống, sau đó cậu ấy liền hôn mê bất tỉnh.” Mọi người cậu nhìn tôi, tôi nhìn cậu, cuối cùng đẩy một đứa con trai lên thuyết minh đầu đuôi mọi chuyện.

“Lúc ấy mấy người các người cùng với anh tôi ở cùng một chỗ?” Cẩn thận đi quan sát biểu tình của từng người trong phòng, sau khi xác định bọn họ không có nói dối, Hùng Tiểu Diệp tiếp tục hỏi.

“Phải” Mọi người nhất trí gật đầu. Tuy rằng thời điểm tan học cửa thang lầu người lui tới rất nhiều, nhưng mà bọn họ xác định, mấy người bọn họ từ lúc đó đến bây giờ đều ở cùng một chỗ với Hùng Bưư.

Thấy trong phòng khí tức đã dịu xuống, lão bác sĩ chuẩn bị đứng dậy rời đi lưu lại bọn họ ở trong phòng tự thảo luận, nhưng không ngờ đụng phải người, vội vàng nói.

“A, xin lỗi. Cậu không sao chứ?”

“Không có việc gì” Nam sinh bị đụng lắc lắc đầu, lại ở lúc vị bác sĩ muốn đi ra khỏi cửa phòng thì kinh kêu ra tiếng, “A! Tôi nhớ ra rồi, A Bưư lúc ấy là bị người đẩy xuống.”

“Cái gì!” Người trong phòng nhất thời sợ hãi quái lạ nhìn nam sinh thét lên, mà ngay cả lão bác sĩ muốn rời đi cũng quay trở về.

“Vị bạn học này, cậu nói rõ ràng, cậu ta như thế nào bị người đẩy xuống?” Thật không nghĩ tới, bây giờ lại có học sinh ác độc như vậy! Lão bác sĩ không khỏi cảm thấy tức giận.

“Tôi nhớ lúc ấy có người đụng phải tôi, hấn ngay cả xin lỗi cũng chưa nói liền bỏ chạy, lúc ấy tôi còn cảm thấy kỳ quái, người kia tại sao lại không lễ phép như vậy. Nhưng mà sau đó tôi lại nhìn thấy hấn ta dường như cũng là đụng phải A Bư như thế rồi cũng bỏ chạy, khi đó tôi nhìn chăm chăm vào hấn. Thẳng đến khi các bạn nói A Bư ngã cầu thang, tôi mới cùng mọi người cùng nhau hỗ trợ đem A Bư mang lên phòng y tế. Hiện tại nhớ tới người kia không phải vô ý đụng, kỳ thật hấn là đẩy A Bư.”

“Vậy cậu có biết người kia là ai hay không?” Hùng Tiểu Diệp hỏi ra đề tài mà mọi người quan tâm nhất.

“Không biết, bởi vì hấn ta không phải bạn chúng ta. Nhưng mà....” Nam sinh giảo hoạt nở nụ cười, “Tôi nhìn thấy mặt hấn, hơn nữa tôi xác định là lớp bên cạnh”

“Ha ha, nhờ có người, anh em!” Mọi người đối với lời nói của nam sinh cảm thấy một trận hưng phấn, dám đối với bạn bè của bọn họ bất lợi chuẩn bị chịu chết đi!

“Làm phiền các bạn đem thời khóa biểu của lớp bên cạnh điều tra rõ dùm mình, mình ở chỗ này chờ các bạn, cảm ơn nhiều.” Sau khi nghe thấy vị nam sinh kia nói, Hùng Tiểu Diệp suy tư một chút hướng những người đó nói.

“Hảo, không thành vấn đề. Ai kêu A Bư là bạn của chúng tôi chứ! Bất quá, Tiểu Diệp bạn muốn làm như thế nào?” Đối với hành động sắp tới của Hùng Tiểu Diệp, mọi người chính là tò mò vô cùng. Xưa nay hành vi Hùng Tiểu Diệp bảo hộ Hùng Bư chình là có tiếng ở trong trường học. Hiện tại có người dám đem anh của cô đẩy xuống cầu thang, bọn họ có thể nào không hiếu kỳ bước hành động kế tiếp của cô.

“Đợi đến lúc đó các bạn sẽ biết” Hùng Tiểu Diệp thâm trầm nở nụ cười, lấy điện thoại ra rất nhanh bấm xuống một dãy số.

“Anh Hạo anh của em đã xảy ra chuyện, hiện tại ở phòng y tế trong trường, anh mau chạy tới đây một chút.” Sau khi cúp điện thoại, Hùng Tiểu Diệp cười đến càng thêm khoái trá.

“Tiểu Diệp, anh Hạo trong miệng của bạn sẽ không phải là người đàn ông lần trước chứ?” Đối với Hạo Huân, mọi người chính là khắc sâu trong trí nhớ. Nhất là ánh mắt của anh ta, lạnh như băng không có một tia độ ấm. Bọn họ đều không rõ, người như vậy Hùng Bư như thế nào quen biết được?

“Mọi người nói đi, trừ anh ấy ra, tôi còn kêu ai là anh Hạo sao?” Thật sự là một lũ ngu ngốc!

“Vậy bạn gọi anh ta đến làm chi?” Tiếp thu Hùng Tiểu Diệp xem thường, mọi người đành phải sờ cái mũi

tự nhận không hay ho.

“Đương nhiên là xem kịch vui, các bạn không tò mò bộ dạng tức giận của người đàn ông kia sao?” Nhìn thấy mọi người đều nhất tề đưa mắt nhìn nhau, Hùng Tiểu Diệp cười đến càng thêm khoái trá, “Kỳ thật mình cũng rất tò mò.”

Ha ha, rất nhanh, cô có thể thấy một màn kịch vui a!

Thấy Hùng Tiểu Diệp trên mặt âm hiểm tươi cười, mọi người không khỏi lông mao dựng đứng. Quả nhiên ‘độc nhất là lòng dạ đàn bà!’

10. Chương 10

Sau khi nhận được điện thoại của Hùng Tiểu Diệp, Hạo Huân bật người lấy ô tô chạy tới trường học. Vừa nghĩ tới Hùng Bưu ở nơi mà hắn không biết xảy ra chuyện, ngực liền khó chịu đau đến không thể hô hấp. Sau khi dừng xe, Hạo Huân một mạch đi tới phòng chăm sóc sức khỏe.

Không nhìn đến mọi người bên trong, Hạo Huân đi thẳng tới trước giường bệnh. Nhìn chăm chú vào Hùng Bưu mặt tái nhợt, trên trán dán cái băng gạc chói mắt, âm lãnh tức giận cùng sát khí thông thả trải rộng toàn thân. Mọi người chỉ cảm thấy có một luồng hàn khí mãnh liệt bao vây lấy tứ phía, một chút cũng không cảm nhận được sự oi bức của ngày hè.

Ôn nhu xoa nhẹ qua khoe mắt tích lệ của Hùng Bưu, Hạo Huân nổi lên một nụ cười thị huyết nhàn nhạt.

“Tiểu Diệp” Tiếng nói trầm thấp lạnh băng giống như đến từ địa ngục làm cho tất cả mọi người đều sởn gay óc, sau khi nhìn thấy tươi cười của Hạo Huân thì sắc mặt liền tái nhợt. Người đàn ông này so với lần trước càng thêm khủng bố!

Sớm đoán được bộ dạng tức giận của Hạo Huân, Hùng Tiểu Diệp vẫn tránh không được run rẩy. Hạo Huân so với trong tưởng tượng của cô càng thêm đáng sợ! Nhưng mà vừa nghĩ đến sẽ có trò hay, Hùng Tiểu Diệp sợ hãi dưới đáy lòng đã bị hưng phấn thay thế.

Sau khi nói hết sự tình một cách sống động, Hùng Tiểu Diệp không quên đưa ra thời khóa biểu đã điều tra được giao cho Hạo Huân. Đang muốn đứng dậy thì bị người giữ lại, quay lại thì ra là Hùng Bưu, không khỏi triển khai một nụ cười ôn nhu.

“Như thế nào? Còn đau không?” Ánh mắt ôn nhu, lời nói nhẹ nhàng. Mọi người lại một lần nữa cảm nhận Hạo Huân biến sắc mặt cực nhanh.

“Có một chút, A Huân, anh tại sao lại ở chỗ này?” Sau khi tỉnh lại thế nhưng thấy Hạo Huân ngồi ở bên

cạnh mình, Hùng Bưư không khỏi giật mình.

“Đến bàn bạc chút chuyện. Em nghỉ ngơi cho tốt, anh sẽ mau chóng quay lại”

“Ừ, anh nhanh đi đi, em ở chỗ này chờ anh” Nguyên lai Hạo Huân tới trường học là làm việc a! Hùng Bưư hậu tri hậu giác gật đầu. Xem ở trong mắt mọi người chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

“Hảo hảo chiếu cố cậu ấy” Đi qua bên cạnh lão bác sĩ thì Hạo Huân ném qua một câu rồi rời đi phòng chăm sóc sức khỏe.

Nhìn thấy Hạo Huân đã rời đi, mọi người đều nhanh chóng đều đuổi theo, bọn họ còn muốn xem kịch vui nha! Vội vàng cùng Hùng Bưư nói tạm biệt rồi tất cả đều phóng mạnh về phía cửa, Hùng Bưư nhìn tình huống trước mắt mà kỳ quái.

Đi ra khỏi phòng chăm sóc sức khỏe, nhìn Hạo Huân đứng ngay trước mắt, Hùng Tiểu Diệp khó hiểu nhăn mi. Hạo Huân anh ấy không phải là đi tìm người kia tính sổ sao? Như thế nào còn đứng ở đây?

“Còn không dẫn đường”

Không tình cảm nói ra lời làm cho Hùng Tiểu Diệp trong nháy mắt mới kịp phản ứng, vội vàng dẫn đường. Cô thật đúng là ngốc, không có bọn họ chỉ đường, Hạo Huân làm sao tìm được người tính sổ chứ?

Đi đến cửa một gian phòng học, Hùng Tiểu Diệp cùng những người liên can mới dừng lại. Đối mặt với đội hình khổng lồ như thế, vô luận là giáo viên hay là học sinh, tất cả đều ngắc ngứ cả người.

“Lão sư, thật có lỗi, quấy rầy một chút, chúng ta muốn tìm một người.” Đưa cho nam sinh kia một ánh mắt, Hùng Tiểu Diệp đánh đòn phủ đầu trước nói.

“Hả, a” Kỳ thật lão sư kia muốn nói là đánh người còn không sai biệt lắm, nhưng mà khi tiếp xúc với ánh mắt lạnh như băng của người đàn ông đứng ở phía sau híp mắt nhìn ông. Trực giác nói cho ông biết, người đàn ông kia không phải nhân vật dễ chọc.

Chỉ thấy một vị nam sinh dán vào bên tai Hùng Tiểu Diệp nói vài câu, thì Hùng Tiểu Diệp liền bước đi đến một học sinh trong phòng học. Một mạch đi thẳng đến một nam sinh mang theo ánh mắt quan sát, mới dừng lại.

“Thì ra ngươi kêu Triệu Minh Hạo” Cầm lấy quyển sách trên bàn học nhìn xem, Hùng Tiểu Diệp một bộ biểu tình thì ra là thế.

“Cô tìm tôi làm gì?” Triệu Minh Hạo bất động thanh sắc nói, cho dù lúc đầu nhìn thấy Hùng Tiểu Diệp xuất hiện ở cửa phòng học thì hắn liền biết sự tình đã bại lộ. Nhưng mà, chỉ cần hắn thà chết không thừa

nhận, tin tưởng bọn họ cũng hết cách với hắn.

“Tính toán sổ sách” Không đợi mọi người phản ứng, Hùng Tiểu Diệp rất nhanh hướng Triệu Minh Hạo đánh một quyền, không đếm xỉa đến người xung quanh hút không khí, cười lạnh nói “Dám dă thương anh trai ta, muốn chết!”

“Đứa con gái này nổi điên cái gì! Anh của cô là ai, tôi căn bản không biết” Lau đi vết máu nơi khóe miệng, Triệu Minh Hạo phẫn hận nói. Không nghĩ tới hắn lại bị một đứa con gái đánh đến xuất huyết! Đây quả thật là vũ nhục đối với hắn.

“Vị bạn học này, có chuyện gì hảo hảo nói, đừng đánh người.” Xuất phát từ chức trách của giáo viên, vị lão sư vội vàng khuyên can, đột nhiên bị một lực đạo mạnh mẽ kéo ra.

“Người nói người không biết cậu ấy?” Đi đến trước người Triệu Minh Hạo, Hạo Huân thông thả hỏi.

“Đương.....Đương nhiên, các người đang nói cái gì tôi căn bản không hiểu!” Bị ánh mắt lạnh như băng của Hạo Huân dọa, Triệu Minh Hạo kịp phản ứng sau cường ngạnh nói.

Nhìn chăm chú vào Triệu Minh Hạo thật lâu, thẳng đến khi mồ hôi lạnh của hắn ứa ra, Hạo Huân mới mở miệng nói “Đi thôi, anh của em vẫn đang chờ anh trở về”

“Anh Hạo? Chẳng lẽ cứ như vậy bỏ qua?” Người kia chính là làm bị thương Hùng Bưu a! Hùng Tiểu Diệp không dám tin trừng lớn hai mắt.

“Linh tỷ đã từng nói với em câu này hay chưa?” Thấy Hùng Tiểu Diệp khó hiểu, Hạo Huân khơi lên một nụ cười thị huyết “Trên cái thế giới rộng lớn này người thắng là người chết” Nói xong, đầu cũng không quay lại, rời đi.

Sau khi nghe thấy Hạo Huân nói, Hùng Tiểu Diệp sửng sốt sau mới kịp phản ứng, sau khi nghĩ thông suốt cũng đi theo ly khai. Tự mình lưu lại một đoàn người bị lộng đến mặt danh kỳ diệu.

Nhưng mà rất nhanh, bọn họ liền minh bạch ý tứ trong lời nói của Hạo Huân. Nghe nói công ty của cha Triệu Minh Hạo bị người ta chiếm lấy sau đó bán cho người khác, cha của hắn chịu không nổi đả kích này liền nhảy lầu tự sát, mà mẹ của hắn thì bị tai nạn xe cộ, bây giờ vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh nằm ở trong bệnh viện, theo như lời bác sĩ nói bệnh nhân rất có thể biến thành người sống đời sống thực vật. Mà thảm nhất chính là Triệu Minh Hạo, một loạt đả kích khiến hắn phát điên, sau đó thì bị nhốt vào bệnh viện tâm thần.

Hết thảy mọi thứ, không ai dám cùng Hùng Bưu nói, không chỉ vì Hùng Tiểu Diệp uy hiếp, quan trọng hơn là bọn hắn sợ Hạo Huân sẽ đối xử bọn hắn giống như đối với Triệu Minh Hạo. Thẳng đến khi Hùng Bưu tốt nghiệp, cũng không biết chuyện này. Có thể thấy được, lực ảnh hưởng của Hạo Huân cực kỳ lớn.

Đối mặt với mọi người chúc mừng, Hùng Bưư bối rối đáp lại, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào cổng trường học. Nhìn thấy lo lắng trong mắt anh hai, Hùng Tiểu Diệp tất nhiên hiểu rõ. Nhưng mà, cô khả sẽ không nói ra, dù sao đây là Hạo Huân phân phó.

Ngay tại khi Hùng Bưư muốn trực tiếp đi đến cổng trường nhìn một chút thì một người đàn ông tuấn dật cùng một cô gái xinh đẹp xuất hiện trong tầm mắt, tươi cười không khỏi nổi lên trên mặt.

“A Bưư, chúc mừng em tốt nghiệp” Lam Linh đem một bó hoa bách hợp đưa cho Hùng Bưư, đậm mật cười nói.

“Linh tỷ, cảm ơn chị” Đối với Lam Linh, Hùng Bưư so với ai khác đều kính trọng cô. Không chỉ vì cô cứu cậu cùng Tiểu Diệp, mà quan trọng hơn là cô chỉ bảo cậu rất nhiều.

“Không khách khí” Cùng Hùng Bưư không nói được mấy câu, Lam Linh đã bị Hùng Tiểu Diệp kéo đến một bên.

Nhìn hành động của Hùng Tiểu Diệp, Hùng Bưư khó hiểu nhìn về phía Hạo Huân.

“Tiểu Diệp tìm Linh tỷ có chút việc. A Bưư, chúng ta đi đến sân thể dục một chút đi.” Kéo qua Hùng Bưư, Hạo Huân hướng sân thể dục đi đến.

“A Huân?” Bị động bị Hạo Huân kéo đến một góc trong sân thể dục, Hùng Bưư khó hiểu nhìn Hạo Huân.

“Em có nghĩ đến sau khi tốt nghiệp sẽ làm cái gì không?” Thấy khó hiểu trong mắt Hùng Bưư, Hạo Huân thần nhiên nở nụ cười.

“Hả, chưa nghĩ đến. Làm sao vậy?” Sau khi tốt nghiệp phải làm những thứ gì Hùng Bưư căn bản không có nghĩ tới, bị Hạo Huân hỏi như vậy Hùng Bưư không khỏi ngáy ngẩn cả người.

“Vậy em nguyện ý cả đời đều ở bên cạnh anh không?” Hạo Huân rất nghiêm túc nhìn vào mắt Hùng Bưư.

“Nguyện ý” Hùng Bưư không chút nghĩ ngợi gật đầu, lập tức còn nói thêm “A Huân, anh hôm nay làm sao vậy? Thật kỳ quái”

“Anh.....”

“Anh hai, anh Hạo là đang cầu hôn anh đấy!” Không đợi Hạo Huân nói xong, Hùng Tiểu Diệp từ góc đại thụ bên cạnh ló người ra, đi ra còn có Lam Linh.

“Cầu hôn?!” Bị lời nói của em gái hù sợ Hùng Bưư ngây ngốc nhìn về phía Hạo Huân.

Thoáng nhìn đến ánh mắt tựa tiểu phi tiểu của Lam Linh, Hạo Huân ảo não nhìn về phía Hùng Tiểu Diệp, sớm biết vậy thì đã không lôi kéo kêu cô đi theo bồi hấn mua nhẫn! Nhưng mà chuyện đã đến nước này, Hạo Huân đành phải theo lời nói của Hùng Tiểu Diệp từ trong túi quần xuất ra một cái hộp trang sức, vô cùng chân thành nói.

“A Bưư, em nguyện ý gả cho anh chứ?”

“A?” Ở dưới ánh mặt trời chiếu rọi, chiếc nhẫn kim cương phát ra hào quang chói sáng, Hùng Bưư chỉ có thể lẳng lặng nhìn vào môi Hạo Huân khe trương khe hợp.

“A Bưư?” Chờ thật lâu không thấy Hùng Bưư phản ứng, Hạo Huân bất đắc dĩ thở dài. Lắc lắc Hùng Bưư, thấy cậu rốt cục đã phản ứng, đành phải một lần nữa nói “A Bưư, em nguyện ý chứ?”

“A.....Cái kia.....Vâng” Hùng Bưư nói quanh co nửa ngày, ở trong cặp mắt nóng bỏng của Hạo Huân cùng dưới con mắt chờ đợi của Tiểu Diệp và Lam Linh cậu ngượng ngùng gật đầu.

“Chúc mừng” Cho dù kết quả đã dự liệu được, Lam Linh cũng chân thành dâng lên chúc phúc.

“Đúng vậy, chúc mừng anh hai cùng anh Hạo” Sau khi nghe được Lam Linh chúc phúc, Hùng Tiểu Diệp vội vàng đưa ra chúc phúc của bản thân. Quan sát cặp đôi ôm nhau trước mắt, cô tự nhiên là người cao hứng nhất!

“Cám ơn” Ôm chặt Hùng Bưư trong ngực, Hạo Huân cười tiếp nhận lời chúc của Hùng Tiểu Diệp cùng Lam Linh.

Tuy rằng cảm thấy ngượng ngùng, nhưng có thể cùng người mình thích bên nhau, Hùng Bưư cũng hạnh phúc nở nụ cười.

Trong khúc ca tốt nghiệp vang lên, giai điệu vui vẻ tản ra mọi góc của vườn trường mang theo những tiếng trò chuyện tươi cười sung sướng.

Nhìn bầu trời trong xanh trên không, Hùng Tiểu Diệp ngọt ngào nở nụ cười. Ba mẹ, chúng con hiện tại quả thật rất hạnh phúc. Hai người xem, anh hai đã tìm được hạnh phúc nga!

Làn gió nhẹ nhàng lướt phất qua khuôn mặt mỗi người, ai nói mùa hè không phải là mùa vui vẻ chứ!

—————-^..^ Hoàn ^..^—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luyen-tam>